Cocktail
NR. 2 1974
2:50 mk
(sis. lvv.)

Cocktail ☆ 18. VUOSIKERTA ☆ N:O 2 ☆ 16. 1. 1974

Cocktail

Julkaisija

Turun Viikkolehti Oy

Linnankatu 28 A 5

20100 Turku 10

Toimisto avoinna
maanant.—perjant. klo 9—16

Cocktailin toimitus avoinna
maanant.—perjant. klo 10—13

Puhelin 22 421

Päätoimittaja

K. HENDUNEN

Tilaushinnat
1/1 vuosi 65:—
1/2 vuosi 35:—

Irtonumerot 2:50
Erikoisnumerot 4:—

Tarjoamme uuden
COCKTAILIN
tammikuun 30. päivänä

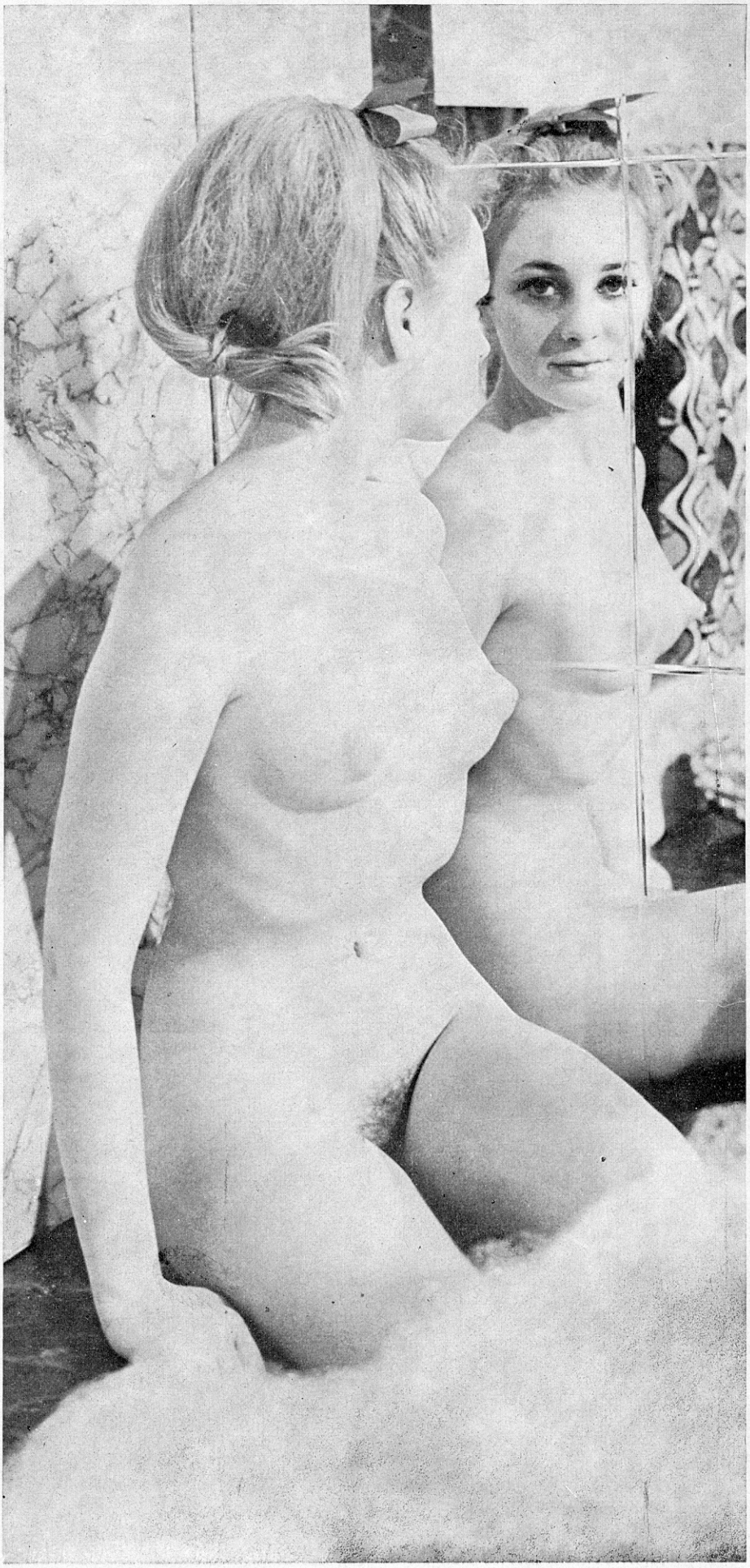

MOI
TÄSSÄ SE SITTEN ON
32-SIVUINEN

Cocktail

UUSI ILOINEN COCKTAIL

Sivukaupalla iloa ja hauskuutta harmaaseen yksitoikkoiseen arkeen. Kauniita tyttöjä ja iloisen hauskoja, pirteänä pitäviä kertomuksia.

Tiesittekö että Cocktail on niin suosittu että sitä yritetään viedä käsistämme jo ennenkuin olemme ehtineet postittaa sen uskollisille lukijoillemme.

Keräilijätkin etsivät innolla vanhoja Cocktail numeroita ja vuosikertoja. Mutta niitä kun ei ole. On vain uutta, iloista Cocktailia.

COCKTAIL ei vanhene, sitä luetaan yhä uudestaan ja uudestaan ja uudestaan, jopa laihialaisenkin oli ostettava uusi Cocktail, kun vanha riekaleiksi oli luettu.

Lukekaa, katselkaa ja kertokaa ystävillennekin että on syytä hankkia Cocktail ennenkuin se loppuu käsistä.

Knuutinpäiväkin jo tuossa sujahti ohitse, joten

ILOISTA JA PIRTEÄTÄ VUODENJATKOA KOKO LUKIJAKUNNALLEMME

Cocktail TOIMITUS

P.S. Milloin annoitte viimeksi vaimollenne/miehellenne/ystävättärellenne/ystävällenne ..... numeron..... muistatteko.

(Tarpeeton pyyhitään)

Unohtunut yksityiskohta

Herman

POKKIS oli seissyt siinä kauan ihastuksissaan. Uuden seksitähden Baby Brogrenin värikuvat loistivat hänen edessään. Pokkis katseli tarkkaan kuvan toisensa jälkeen. Koskaan hän ei noin yhtäkkiä ollut kehenkään kimuliin ihastunut.

Baby oli yksi ensimmäisiä ruotsalaisia seksipommeja, joka oli luonut itselleen »nimen» suuressa maailmassa. Ruotsalaisia elokuvia oli myyty ulkomaille liukuvalta nauhalta, ei vain näytettäväksi jossain hämärissä yksityiselokuvateattereissa. Ei, nyt näitä filmejä mainostettiin ja näytettiin suurkaupunkien suurissa elokuvateattereissa. Tuntui siltä kuin olisi näille filmeille loputtomat markkinat, tuntui siltä kuin viralta pantu sensuuri olisi auttanut tekemään näistä filmeistä kassamagneetteja. Filmit menivät niin hyvin kaupaksi, että Babykin sai niistä melkoiset tulot. Jopa niinkin melkoiset että suurin osa tuloista meni veroihin.

Pokkis oli nähnyt kaikki Babyn filmit. Jotkut niistä sensuuri aikoinaan oli kieltänyt. Silloin Pokkis oli matkustanut Tanskaan, missä niitä vapaasti sai näyttää. No, se oli silloin joskus se.

Baby oli yhtä kaunis ja seksikäs kuin Marilyn Monroe ja Brigitte Bardot yhteensä. Pokkis pakottautui pois kuvien ääreltä ja painui ikävään boksiinsa Söderiin.

Kotiin tultuaan hän heittäytyi sängylleen. Otti esiin lehden, jossa olivat tuoreimmat kuvat Babystä. Oli uusi miestenlehti, kokonaan väreissä. Teho oli uskomaton. Koskaan aikaisemmin hän ei missään lehdessä ollut nähnyt niin teräviä kuvia. Valokuvaaja oli todella onnistunut ja noin kaunis nainen mallinaan oli mahdotonta epäonnistua. Tuossa noita kauniita muotoja ihaillessaan Pokkis sai kaikkien aikojen idean.

Kaksi päivää myöhemmin kun Baby makasi kylvyssä, hän sai mielenkiintoisen puhelun. Mies joka esitti itsensä Poju Pahkamoksi Joustava Oy:stä, kyseli josko arvon neiti ehkä haluaisi päästä hieman pienemmillä veroilla. Tietysti Baby halusi. Pokkis esitti että he tapaisivat joku ilta lähemmin, keskustellakseen tuosta asiasta. Baby suostui ja ajasta sovittiin. Oli helppoa löytää Babyn luo miljoonahuvilaan Djursholmissa, josta oli ihana näköala Suurvärttanille. Pokkiksen jalat vapisivat

hieman. Mutta hän tarttui voimalla salkkuunsa ja soitti ovikelloa. Hänet otettiin vastaan ja hän ripusti päällysvaatteensa eteiseen.

Baby odotteli häntä työhuoneessaan. Pokkis istahti munanmuotoiseen nojatuoliin ja oli ilmeisissä vaikeuksissa irroittaa katsettaan siitä mitä näki pöydän toisella puolella.

Baby puhui lyhyesti ja liikemiesmäisesti, joten Pokkiksen suunnitelmat olivat nopeasti puitu. Pokkis oli yllättynyt siitä että Baby oli niin välkky. Babyllä ei ollut mitään vaikeuksia seurata hänen esitystään. Babyn katsellessa Pokkiksen laskuja ja yhteenvetoja, tämä ihaillen seurasi Babyn ilmeitä. Suloiset kasvot olivat sinisenmustien hiusten ympäröimät. Baby käytti uutta pörrökampausta. Silmät olivat ruskeat ja iho oli kultaisen ruskeaa. Babyssa oli jotakin etelämaista, oli varmaan tempperamentikas kuin mikä. Hänellä oli piukottava keltainen pusero yllään, joka ei millään lailla yrittänytkään piiloittaa hänen sojottavia, kauniita rintojaan. Pokkis oli lehdistä lukenut ettei Baby koskaan käyttänyt rintaliivejä. Sen hän huomasi kun rinnannipukat oli helposti nähtävissä ohuen kankaan läpi. Kun ylimmät napit eivät olleet kiinni, näkyi rintojen välinen rotko selvästi. Loppu Babya oli piilossa kirjoituspöydän takana, mutta Pokkis tiesi näkemistään kuvista, että muu osa Babya oli yhtä loistavaa kuin näkyvissä oleva.

Neiti Brogren oli ihastunut Pokkiksen suunnitelmasta. Se tietäisi hänelle miljoonan verran ylimääräistä vuodessa. Pokkis punastui kuullessaan Babyn kiitokset eikä uskaltanut kohdata hänen katsettaan. He juttelivat yhtä ja toista, kunnes Pokkis tuli maininneeksi nähneensä kaikki Babyn filmit. Pitäneensä niistä hurjasti, niinkuin Babystäkin.

Baby kuten kaikki naiset, oli heikko kuullessaan imarteluja, joten hän alkoi katsella Pokkista miehennielijä katseellaan. Katse joka oli tehnyt hänestä kuuluisan. Näin pitkälle kaikki oli kehittynyt Pokkiksen suunnitelmien mukaan, mutta mitenkähän jatkossa kävisi. Pokkis oli haaveillut että istuisi kirjoituspöydän reunalla ja maailmanmiehen kokemuksella kietoisi kätensä Babyn ympärille. Nyt hän valitettavasti ei pystynyt nousemaan, sillä silloin Baby oitis huomaisi mikä häntä vaivasi.

SYNTYI kiusallinen tauko. He heittivät vaivihkaisia katseita toisiinsa. Pokkis ajatteli jo tarttua hattuunsa ja häipyä, kun Baby katkaisi hiljaisuuden kysymällä:

— Ellei teillä ole mitään sitä vastaan ehkä tulette seuraamaan kun meikkaan itseäni . . . voitte samalla vastata jos jotakin kysymyksiä tämän asian suhteen pälkähtäisi päähäni.

Pokkis kiitti ja kumarsi. Eihän sellaista tilaisuutta voinut jättää käyttämättä. Nyt. Nyt ehkä kaikki unelmat kohta osoittautuisivat todeksi.

Baby kertoi aina meikkaavansa itsensä omin käsin. Pyysi anteeksi ja häipyi hetkeksi. Palatessaan hänellä oli yllään vain lyhyt frotéetakki. Pokkis istui ihastuneena seuraamassa miten Babyn pehmeät kädet työskentelivät monen voiteen ja rasvan kimpussa ja vielä erinäisten tavaroitten, joilla hänellä ei ollut pienintäkään käsitystä mihin niitä käytettiin. Joka kerran kun Baby otti uuden voiteen, takki avautui enemmän ja enemmän ylhäältä ja Pokkis näki pitkälle alas rintojen väliin. Parisen kertaa hän oli jo häämöittänyt toisen rinnanipukan. Halutti vietävästi nousta syleilemään Babya, mutta rohkeus puuttui.

Baby ei voinut olla näkemättä Pokkiksen housujen komeaa pullistusta. Etumus oli pystyssä kuin pieni teltta ja Babylla oli vaikeuksia irroittaa katsettaan tuosta teltasta. Hän vilkaisi Pokkista. Katse sanoi enemmän kuin sanat konsanaan ja Pokkis sai yhtäkkiä tarpeeksi rohkeutta nousta ja astua Babyn viereen. Toinen käsi liukui heti takin alle pusertelemaan odottavaa rintaa, samalla kun hän suuteli himokkaasti Babyn kaulaa ja niskaa. Baby järjesti Pokkiksen käsille tilaa takkinsa alla. Kääntyi ja salli suosiollisesti Pokkiksen suudella suutaan.

Pitkän, intohimoisen suudelman jälkeen Baby nousi. Hänen kätensä alkoivat varovasti avata Pokkiksen vaatteita. Vaatekappale toisensa jälkeen leijui lattialle Pokkiksen huomaamatta. Hän oli niin täysin tuon kauniin naisvartalon lumoissa ettei muuta nähnyt. Kun Baby tarttui hänen kulliinsa saadakseen kalsipparit hänen jaloistaan, Pokkis hätkähti. Baby jatkoi sinnikkäästi ja kohta Pokkis oli hänen edessään ilkoisillaan. Baby huokasi hiljaa nähdessään Pokkiksen komean miehuuden täydessä mitassaan. Baby vaipui polvilleen Pokkiksen eteen ja leikki käsillään tuon komean elimen kanssa. Hyväili, suuteli ja puserteli siitä niin että Pokkis oli tulla hulluksi hekumasta.

Yhtäkkiä Baby nousi ja työnsi varovasti Pokkiksen lattialle. Antoi hitaasti pitsisten nimettömiensä leijailla lattialle. Seisoi hajareisin Pokkiksen yllä. Pokkis tuijotti suoraan kaarevaa venusvuorta. Baby seisoi paikoillaan ja antoi Pokkiksen ihailla kaunista naisellisuuttaan. Vaipui sitten lattialle Pokkiksen viereen.

Baby oli kuin voita Pokkiksen innokkaissa käsissä. Pokkiksen kädet tutkivat kaikki Babyn intiimeimmätkin salaisuudet. Pokkis suuteli ja hyväili niin että Baby tyytyväisenä huokaili hekumasta, mutta Pokkis tunsi ettei Baby vielä ollut kaikkeen valmis. Pokkis vatvoi ja puserteli Babyn rintoja. Suuteli niitä yhä uudelleen ja uudelleen. Puri varovasti rinnannipukoita. Huomasi niiden jäykistyvän ja paisuvan. He kierivät kokolattiamatolla kuin leikkisät kissanpoikaset. Kerta toisensa jälkeen Pokkis yritti työntää kullinsa Babyn pistorasiaan. Mutta Baby liukui aina hymyillen syrjään ja iloinen leikki jatkui. Pokkis oli kokonaan kauniin, alastoman vartalon lumoissa.

Baby alkoi kysellä häneltä hyvinkin henkilökohtaisia kysymyksiä, joihin hän vastasi huomaamatta mihin ja mitä vastasi. Pokkis ei edes tajunnnut Babyn kysyvän häneltä mitään. Oli täysin keskittynyt tuohon ihmeen kauniiseen vartaloon. Tuohon ihanuuteen hän pyrkimistään pyrki. Baby vastusteli hellästi. Yhtäkkiä Baby työnsi hänet luotaan. Oli työnnettävä kovaa ja pariin kertaan ennenkuin Pokkis uskoi sen todeksi.

— Kuule Pokkis, unohdit yhden seikan . . . se joka veroasioitani hoitaa on nainen . . . jotta suunnitelmasi olisi sataprosenttinen, sinulta ei noin helpolla pitäisi saada tietoja . . . ajatteles mitä siitä seuraisi, jos hän saisi sinut vuoteeseen kanssaan . . . hän pumppaisi helposti sinusta kaikki tietosi ja minä joutuisin linnaan veronkavalluksesta . .

Baby oli noussut ja heittänyt aamutakin ylleen. Pokkis makasi ihmeissään lattialla, eikä ollut uskoa korviaan. Nipisteli käsivarttaan, todetakseen oliko hereillä. Ikävä kyllä, hän oli hereillä eikä nähnyt unta.

Pokkis ei tuohon voinut vastata mitään Skatteskrapanin osastonhoitaja joka käsitteli Babyn veroja oli nainen ja hiton kaunis kaiken lisäksi. Pokkis tiesi että hyvinkin olisi voinut käydä niinkuin Baby uumoili. Epätoivoisesti hän yritti keksiä jotakin. Turhaan.

KYMMENEN minuuttia myöhemmin poistui onneton Pokkis loistohuvilasta. Nyt hän kouraantuntuvasti oli oppinut että suunnitelman on oltava sataprosenttisen varma onnistuakseen. Pokkiksen suunnitelma oli sitä ollut vain yhdeksänkymmentäyhdeksän prosenttia. Hän oli jo näkevinään seuraavan päivän sanomalehtien otsikot edessään: »Verotarkastaja joutunut kiristyksen uhriksi. Osvald Petterqvist nimitetty neiti Anita Björkhagin sijaiseksi.»

Tasan eivät käy onnen lahjat, vaikka joskus tipalla onkin.

KIRJE MALLORCALTA

Eva Adams

Hotelli Rex, Luis Fabergas 8, Terreno

Rakas Lissu.

Tuntuu huisin höpsöltä aloittaa kirje »Rakas Lissu». Kas kun ei tule kirjeitä paljon kirjoitettua, niin ei oikein tiedä miten aloittaisi. Sinun on luvattava ettet näytä tätä kirjettä kenellekään. Ei kenellekään. Muista se. Kenellekään muulle en voi tällaista kiriettä kirjoittaa. Sen kyllä käsität kun olet tämän lukenut. Hihii.

Matka meni hurjan hyvin. Sain hyvän huoneen hotellista, joka on pienen matkaa Plaza Gomillalta, jonka varmaan muistat viime vuodelta. Hotellissa on ravintola, baari ja uima-allas. Kas kun plavalla on täältä neljä kilometriä. Joten m e uimme enimmäkseen uima-altaassa kun vaivautuisimme plavalle. Sitäpaitsi täällä on hauskempaa. Me, Hasse töistä, Laila Keravalta ja oikein kulti pieni espanjalainen nimeltään Miguel.

Täällä on makeata elämää ja mekkalaa iokikinen ilta. Sen vuoksihan tänne matkustetaankin. Jo ensimmäisenä iltana törmäsin Migueliin diskossa Plaza Gomillan seutuvilla. Tanssi taivaallisesti ja painautuu minuun tanssiessaan espanjalaiseen tapaan, polvista vlösnäin. Kyllähän sinä tiedät.

Miguelin iortikka seisoi koko aian. Voitkos ymmärtää. Muistatko sen kaverin Kanariansaarilta, iolla aina seisoi kun tanssit sen kanssa. Miguel vie kyllä siitä kaverista voiton. Voi Lissu, Miguelilla seisoo koko aian. Tunti toisensa jälkeen Aina vain seisoo. Kumma kun ei tee kipeää olla sillä lailla koko aian. Kyllähän kaikki sen näkivät, että Miguel oli tulenpalavan svttvnvt, mutta ei hän siitä välittänvt. Onneksi sentään oli pimeää. Voi että tuntuu ihanalta tanssia kaverin kanssa iolla on se sillä tuulella.

Voi. Voi.

LÄHDIMME taukoa pitämään pieneen, salin viereiseen huoneeseen. Miguel, minä ja tvnvkkä nimeltä Juanita kaverinsa kanssa. Kuulin kuinka villisti he nettasivat toisella sohvalla. Kaverilla oli käsi pitkällä Juanitan hameitten alla. Näytti aivan siltä kuin Juanitalla ei edes ollut nimettömiä vllään.

Miguel tarttui käteeni ja pani sen polvelleen. Hän oli ottanut esille kullinsa. Se soiotti pystyssä pöydän alla kuin mikäkin lipputanko. Se oli kova kuin kivi ja lämmin. Kuuma. Minä sekosin täysin. Onhan siitä io kaksi kuukautta kun Sepon ja minun välini menivät poikki. Joten voit arvata, että kaipasin miestä.

Halusin katsella sitä. Tutkia. Mutta pelkäsin tarjoilijan tulevan minä hetkenä hyvänsä. Miguel suuteli minua koko ajan. Tuollaisia pitkiä, ihania kielinuoliaisia. Kyllähän sinä tiedät. Tuntuu kaikkialla. Minä hieroin hänen kaluaan minkä osasin. Miguel hyväili rintojani ja toisella kädellään hän hapuili ylös reisiäni. Liukui hitaasti ja taitavasti lähemmäksi ja lähemmäksi. Voit arvata että olin läpeeni märkä. Olimme mielettömiä kiimasta. Juanita huokaili ja läähätti ja kaveri oli juuri saanut kierrettyä hameen hänen vyötäisilleen ja oli jo saanut kolme sormea ripsipiirakkaan kun tarjoilija astui sisään.

Siitäkös riemu nousi. Meidät heitettiin kadulle suorinta tietä. Mutta eihän se mitään. Miguel painoi minua talon seinää vasten. Ajoi polvensa jalkojeni väliin ja painautui minuun. Voi että Miguelin kalu nytkähteli ja vapisi tiukassa puserruksessa. Vatsojemme välissä.

SILLOIN Sidney Crouch ajoi ohitse Mustangillaan. Pysähtyi. Sanoi olevansa elokuvaohjaaja. Nauroimme. Luulimme kaverin laskevan puppua. Mutta totta se oli. Sidney halusi antaa Miguelille ja minulle osan uudessa filmissään. No, olimme uskovinamme ja hyppäsimme kyytiin. Sellaisen auton kun omistaisi, se olisi jotain, se, stereolaitteet ja kaikki, jopa autopuhelinkin. Puhumattakaan telkkarista.

Sidney ajoi suurelle sorapihalle valkoisen marmoritalon eteen. Nousimme autosta. Aloin jo hiukan pelätä. Miguel senkun vaan nauroi ja veti minut mukaansa.

Yhteen tuon huvilan huoneista oli kasattu hurjan monta valonheittäjää ja muuta vempelettä ja vehjettä. Kameroita oli ainakin neljä. Silloin vasta käsitimme millaisesta filmistä oli kysymys. Pornokuvasta. Hii. Hii.

Voi Lissu kulta, voitko ajatella minua pornotähtenä. Ellen olisi ollut niin tokkurassa, olisin kyllä heti juossut tieheni. Nyt sitävastoin minun mielestäni kaikki oli kivaa. Loistavaa ja hauskaa. Mitä väliä sillä että ympärillä seisoi kansaa tuijottamassa koko ajan.

Miguel sekstasi minua sängyssä. He filmasivat kaiken äänineen päivineen. Väreissä tietty. Voi että oli ihanaa. Oli aivan kuin olisi ollut seitsemännessä taivaassa. Voi että Miguel oli ihana ja taitava. Riisui minut ja minä riisuin hänet.

Crouch seisoi sängyn jalkopäässä tulipunaisena kasvoiltaan kun heittäydyin selälleni sänkyyn ja Miguel vaipui päälleni. Se oli sanomattoman ihanaa. Tuntikaupalla olin kaivannut että hän ottaisi minut ja nyt hän oli ihanan syvällä minussa. Voi, tiedät kyllä kuinka ihanaa se on kun on oikein hyvää. Leijailin jossain ihanuudessa. Miguel senkun sekstasi ja minä huusin koko ajan lisää . . . lisää . . .

Koko simpukkani oli tävnnä hänen valtavan ihanaa kaluaan. Kiedoin käteni ja jalkani hänen ympärilleen ja huusin suoraa huutoa. En vielä koskaan ollut mitään niin hyvää tuntenut. Mutta yhä parempaa oli tulossa.

TUON jälkeen poltimme savukkeen ja Crouch tarjosi sampanjaa. Noin tunnin perästä hän halusi että taas sekstaisimme. Sitähän mekin haluttiin. Tällä kertaa teimme sen ajan kanssa. Kuuskytyhdeksän. Takaa, sivulta ja seisten, koko ohjelman minkä osasimme ja pari uutta muunnelmaa lisäksi ja koko ajan tuo hiton kamera surisi surisemistaan.

Tiedän ettei minun pitäisi kirjoittaa tällaista. Ei edes sinulle, mutta minun on pakko kirjoittaa. Pääsen paineesta kirjoittamalla. Ollaanhan me aina voitu puhua toisillemme kaikesta. Muistatko kun Hesan yöklubissa puhuimme jannuista ja seksistä suurin kirjaimin. Voi että käytimme mukavia pyöreitä seksisanoja. Hii. Muistatko. Ehkä on typerää, mutta nuo pyöreät pikku sanat saavat minut ihanasti syttymään, aivan kuin pikkukakaran. Muistan kun ensimmäistä kertaa kuulin kappaleen »Hair» musicalista. Istuimme koto-

na kuuntelemassa levyjä. Poika lauloi »minulla on kyrpä, kyrpä, kyrpä . . .»

Tulin punaiseksi kuin tomaatti ja minun oli pakko paeta huoneeseeni hetkeksi. Tuollainen pieni ihana sana ja minä tulin aivan seinähulluksi. Onneksi tapasin Sepon illalla. Eihän Seppo paljoakaan puhunut, sekstasi vaan enemmän kuin tavallisesti. Sillä kertaa todella vapauduimme. Taisi muuten olla ainoa kerta. Muistan kerran linjurissa. Oli tungosta ja ahdasta kuin Munkkarinlinjalla aina on. Seppo kuiskasi:

— Hei kuule . . . tulen kiimaiseksi kun tarttee seistä näin . .

Aloin vapista kuin mikä ja jos Seppo silloin olisi kiskaissut pikkupökät jalastani ja tunkenut sen sinne, niin olisin varmasti itkenyt onnesta.

TAISIN vähän niinkuin eksyä aiheesta. Crouch oli sentapainen kaveri jolle aina nauraa kun näkee sen filmissä tai telkkarissa. Hänellä oli yllään äitelän pikkupossunpunainen paita, jossa oli sinisiä pisteitä ja likainen silkkinen kaulaliina kaulassaan. Taisi olla homo.

Kamerapojat olivat kivoja. Ilmekään ei värähtänyt heidän kasvoillaan. Oli aivan kuin ei meitä olisi ollutkaan. Ilmeisesti touhuun tottuneita.

Silloin Crouch sai uuden idean. Minun olisi maattava kolmen kaverin kanssa yhtä aikaa. Ei, älä ole levoton. Kieltäydyin. Kohtuus kaikessa. Makasin Miguelin kanssa koska himoitsin häntä. En kai minä mikään ylikiimainen narttu sentään ole, joka kaikkeen haluaa osallistua. Crouch suuttui ja raivosi hyvän aikaa. Mutta minä tyttö en antanut periksi. Miguel ei paljoakaan tuohon puuttunut. Seisoi hiukan syrjässä tupakkaa polttamassa kun Crouch ja minä päät yhdessä rähistiin.

Sitten sipsutti filmin tähti paikalle. Oli aika pyylevä kaunotar, siinä kolmenkymmenenkolmen, kolmenkymmenenneljän tai noin. Eikä hänellä ollut mitään vastaan sekstata, yhden tai sadan miehen kanssa yhtaikaa, jos Crouch niin halusi.

Oli siinä todella kimuli. Lissu. Heittäytyi vuoteelle ja kolme espanjalaista sekstasi häntä samanaikaisesti. Kuule hei, oletko koskaan saanut s i t ä persreikääsi. Älä hihitä. Sitä se kimuli sai. Yks takana, yks edessä ja yksi suussa.

Kumma kyllä, en näkemästäni järkyttynyt. Ehkä kaikki juomat aikaisemmin illalla olivat saaneet minut välinpitämättömäksi. No niin, nuo pojat tekivät työnsä perusteellisesti. Miguel ja minä painuimme veks kun olimme saaneet rahamme.

LÄHDIMME uima-altaaseen aamu-uinnille. Vesi oli ihanaa, emmekä välittäneet uimapuivuista. Höperö vanha harppu haukkui meidät pataluhaksi kun nousimme altaasta. Me vaan virnuilimme hänelle. Mallorca in the morning olisi englanninkielenopettajamme sanonut. Kävelimme ja kävelimme ja taas kävelimme. Miguelilla oli minulle paljon näytettävää ja minä olin ihmeesti hereillä. Olisi ollut vähintään kuolemansynti mennä nukkumaan siihen aikaan.

Kauppatorilla myyntikojut avasivat toinen toisensa jälkeen. Ostimme pari kummallista kalaa ja lähdimme vieressä olevalle tontille grillaamaan niitä avotulella. Ankara poliisi yllätti meidät ja ajoi pois. Ei ollut lainkaan karkea tai epäystävällinen. Oli lämmintä ja ihanaa aamuauringossa. Hiivimme erään huvilan puutarhaan ja piilouduimme korkeaan ruohikkoon. Siellä ruohikossa Miguel otti minut taas.

Alkoi sataa, mutta emme me sateesta välittäneet. Sadetta tuli kaatamalla ja me vaan pyörimme kuin hullut ruohikolla. Nautin, nautin enemmän kuin koskaan ennen. Miguelin kuuma, nytkähtelevä kalu liikkui hitaasti edestakaisin innokkaassa simpukassani. En halunnut millään lopettaa . . . en koskaan . . . en koskaan . . .

Se oli aivan kuin silloin kun ensimmäistä kertaa sain orgasmin. Oli niin uutta ja fantastista, että halusin kokea sen yhä uudestaan ja uudestaan. Miguel varmaan luuli että olin vähintään nymfomaani. Makasimme kauan ruohikolla ja annoimme auringon kuivata itsemme. Minulla oli ruohon jättämiä vihreitä läikkiä takamuksellani ja suuri mustelma oikean reiden sisäpinnalla. Miguel oli puraissut sen siihen. Elämä oli ihanaa, voit uskoa.

KELLO oli jo yli kymmenen aamulla kun puimme päällemme ja lähdimme hotellia kohti. Kadut olivat täynnä meluavia turisteja. Emme heistä välittäneet.

Miksi ihmeessä suomalaisten aina on oltava niin kauhean rähjääviä kun matkustavat lomalle ulkomaille. Miksi, miksi, miksi. Kerro jos tiedät. Juovat päivät pitkät ja pitävät kauheaa meteliä ja mekkalaa vain sen takia että alkoholi täällä sattuu olemaan puolet halvempaa kuin armaassa kotimaassa.

Minä filmitähtenä. Se oli todella aikamoinen juttu se, vaikken saanutkaan sitä ihanan ihanaa roolia, josta aina olin unelmoinut. Eihän tämä osa ollut likimainkaan sellainen. Mude ja fade varmaan kuolisivat sukkiinsa jos saisivat tietää tuosta filmistäni. He kun vieläkin luulevat että olen ylen koskematon impi, vaikka olen jo kakskytkaks. Minun puolestani saavat mielellään elää harhakuvitelmissaan jos se tekee heidät onnelliseksi.

Voit arvata että tuo pikkuinen Miguel herkkine, taitavine käsineen todella pystyy ja osaa tyydyttää naista. Ajatteles, jos sattuvat näyttämään sen filmini Suomessa. Crouch kylläkin lupasi että se esitetään vain Amerikassa. Mutta eihän sitä koskaan miehistä tiedä. Lupaavat, rotat, aina enemmän kuin pitävät. No, saimmehan palkaksi 100 dollaria ja se oli minusta aika hyvin maksettu siitä että meillä oli tosi hauskaa keskenämme ja ajatteles, puolet lomasta tienattu ja ensimmäisenä iltana.

Kun yritimme hiipiä hotellihuoneeseeni, portieri yllätti meidät. Hän käski Miguelin painua helvettiin. Josta hyvästä Miguel pamautti häntä kuonoon. Menimme hissillä huoneeseeni ja painuimme vuoteeseen. Olin niin väsynyt että silmäni menivät ristiin. Silti halusin että Miguel sekstaisi kanssani vielä kerran.

Miguelin kalu oli pieni ja veltto ja melkein sininen. Leikin sen kanssa kunnes siitä tuli iso ja jäykkä ja punainen. Miguel makasi selällään sängyssäni. Minä istuin hajareisin hänen päällään, aivan kuten sinä kerroit että olit ratsastellut sitä neekeriä, silloin, muistatkos . . . Voi että teki hyvää. Siinähän tyttö pystyy määräämään miten nopeasti asiat luistavat ja kaikkea. Voi että vartaloni oli arka ja hellä, mutta en lopettanut ennenkuin laukesin.

Kuusi kertaa sinä yönä Miguel oli ruiskuttanut minut täyteen. Se on minusta kyllä fantastisen hyvin tehty. Seppo parhaimmillaan jaksoi korkeintaan kolme kertaa ja silloinkin oli senjälkeen niin uupunut, että nukkui koko seuraavan päivän.

Se saakulin vahtimikko oli ilmoittanut Miguelin poliisille, seurauksena, että kun Miguel seuraavana aamuna astui kadulle, hänet pidätettiin. Minusta ne saakelin lattapäät eivät välittäneet tippaakaan. Nyt Miguel parka istuu vankilassa siitä hyvästä että vahingossa sattui pamauttamaan sitä pöllöpäätä portsaria.

Kuule en nyt ehdi tällä kertaa kirjoittamaan enempää. Juanita hyppii tässä vierelläni. Ollaan lähdössä playalle uimaan. Juanitan kaveri on vuokrannut jostakin jeepin ja on luvannut viedä meidät katsomaan vuoria.

Moi. Moi. Kirjoitan taas joku päivä.

Terveisiä ikuiselta ystävättäreltäsi MIRJALTA

KUOLLUT MIES EI LÖPISE

Harry Johnson

CONNOWAYRYÖSTÖ oli sensaatio. Koruja yli 900.000 dollarin arvosta kaikkosivat poliisien, vartioitten ja postivirkailijoitten nenän edestä. Se oli yhden miehen hommelia. Tuntemattoman, yksinäisen suden, josta ei tiedetty mistä tuli. Minne meni. Eikä edes tiedetty minkä näköinen oli tai minne oli saaliinsa kätkenyt. Koska kyseessä oli postilähetyksen varkaus, rikos oli federaalinen, siis liittovaltion heiniä, joten FBI automaattisesti kytkeytyi mukaan juttuun. Lukuisista osavaltioista kerättiin tietoja kaikista poliisin tuntemista gangstereista, koruvarkaista, huijareista, varastetun tavaran kätkijöistä ja kaikista rikollisista, jotka tiedettiin olevan kiinnostuneita koruista. Heitä kuulusteltiin ja pidettiin viikkokaupalla tulisella halsterilla, mutta kukaan ei tiennyt mitään. Kukaan ei osannut antaa pienintäkään johtolankaa.

Se siitä ja juttu pantiin hautuumaan.

Kaksi vuotta tuon kohun jälkeen eräs ovela, siihen asti puhtain kirjoin selvinnyt varastetun tavaran kätkijä eräänä iltana tapasi kaverin, jonka kanssa sopi tapaamisesta seuraavaksi illaksi.

Connowaykorujen ryöstäjä löysi etsimänsä osoitteen ja toimi ohjeitten mukaan. Takapihalla oleva ovi oli auki kuten oli luvattu. Mies astui sisään ja hapuili lyhyttä käytävää pitkin seuraavalle ovelle. Tuon oven toisella puolella oli varastohuone täynnä kaikenlaista romua. Yksinäinen lamppu paloi katossa. Mies asteli kohti lasista toimiston ovea. Siellä varastetun tavaran ostaja odottaisi häntä. Vihdoinkin sovittaisiin suuresta kaupasta. Mies avasi oven. Jäi liikkumatta paikoilleen.

Kaksi miestä jotka seisoivat kumartuneina lattialla makaavan ruumiin yllä, kääntyivät nopeasti. Toisella oli musta virkapistooli kourassaan. Pistoolin suu osoitti epämiellyttävästi sisälle tulleen miehen navanseutua. Katsekin noihin kahteen kaveriin riitti kertomaan mitä miehiä he olivat. Aseistettuja gangstereita. Vilkaisu liikkumatonta olentoa kohti selvitti, että mies jonka kanssa hän oli tullut tekemään elämänsä kauppaa, oli kuollut. Häntä värisytti nähdessään karmean, tummanpunaisen läikän lattialla miehen vasemman kyljen alla.

Suurempi kavereista, jolla oli valtava leuka ja härän niska ja pistooli kädessään, viittasi häntä luokseen. Toisella kaverilla oli terävä rotannaama.

— Kuka helvetissä sä olet . . . kysyi rotannaama.

Tulokas hymyili hermona ja kostutti huuliaan.

— Olisi ollut kauppoja Mr. Aaronin kanssa . . . änkytti tulokas . . . kyllä minä lähden . . .

Pistoolikaveri hymyili ivallisesti.

— Varottamaan jeparia . . . vai . . . ei veli hyvä, se ei käy . . menehän tuonne nurkkaan ja paina nenusi seinää vasten. Tulokas teki työtä käskettyä, sillä sinisenkiiltävä pistooli on erikoisen hyvä neuvonantaja. Joten asettui nenä seinää vasten ja kädet ylhäällä.

— Hei Jake, viittiks vilkasta onko kaverilla mitään rautaromua yllään . . .

Rotannaamainen tarkasti tulokkaan. Senjälkeen hänet komennettiin tuoliin istumaan. Tarkastuksen aikana oli rotannaama vienyt hänen lompakkonsa. Se oli melko täynnä. Nyt vasta laupias uhri huomasi toimiston kassakaapin olevan auki ja kirjoituspöydällä lojui erinäisiä taalanippuja. Helppoahan siinä oli arvata mitä toimistossa oli tapahtunut. Vanha varastetun tavaran myyjä oli istunut toimistossaan häntä odottamassa ja nuo kaksi gangsteria tykkeineen olivat ilmestyneet paikalle. Ampuneet ja ryöstäneet.

— Ei ole tämä päivä teidänkään onnenpäivänne mister . .

sanoi paksukainen . . . ei ollut vanhan Aaroninkaan senpuoleen . . . paljonko tällä kaverilla oli lompakossaan . . .

— Seitsemänsataa dollaria ja risat . . . vastasi Jake . . . ja vanhuksella oli siinä kahdeksansataa taalaa . . . voi hitto, että oli niin itsepäinen kun yritimme saada hänet avaamaan kaappinsa . . . kaksi ruumista videlläsadalla on aivan liian pieni kappalehinta . . .

Nyt vasta mies tuolissa käsitti olevansa hengenvaarassa.

— Kaksi ruumista . . . hän kysyi niin rauhallisesti kuin osasi . . . minä nään vain yhden . . .

Pistoolimies hymyili.

— Ette te sitä toista nää . . . teistä se toinen ruumis tehdään . . . emme me voi jättää silminnäkijää kertomaan, sen kai käsitätte . . . eihän teidän tartte muuta kuin vähän selailla jeparisedän kuvakirjaa, niin kohta Jake ja minä käristytään tuolissa tuolla joen yläjuoksulla.

Nyt tulokas alkoi todella hikoilla. Mitä pistoolimies oli puhunut, oli kyllä loogista tuollaisten kavereitten kannalta. Mutta sehän oli uhrin kannalta täysin mieletöntä.

— Kuulkaahan nyt . . . tulin tänne tekemään kauppoja Aaronin kanssa . . . ei mitään pikkujuttuja, ei ole kysymys 1.500 taalasta eikä edes 15.000 . . . on kysymys 100.000 taalasta. Mies kaivoi innokkaasti kellotaskuaan. Sai esille pienen silkkipaperisen paketin, jota Jake ei ollut huomannut.

Vapisevin käsin mies avasi paketin ja kaatoi korut kämmenelleen. Siinä oli kaksi platinaan upotettua safiirikorvarengasta. Jokaisessa kolme kaunista safiiria.

— Katsokaahan . . . vain nämä pikkujutut jotka otin mukaan näytteeksi on parikymmentä kertaa arvokkaampaa kuin tämän päivän saaliinne . . .

Kaverit tuijottivat miestä epäillen.

— Nuo ovat varmaan jotain halpaa roskaa rohdoskaupasta . . . sanoi pistoolimies epäröiden . . . mitä sä luulet Jake . .

Rotannaama kohautteli olkapäitään.

— En mä tollaisten päälle ymmärrä . . . en mä vaan aio antaa ketään silminnäkijää jäädä henkiin . . . parasta kolkata kaveri heti . . . kuollut mies ei puhu . . .

— Mutta kuulkaa nyt . . . huusi mies tuolissa . . . ette tiedä kuka minä olen . . . minä olen kaveri joka ryösti Connoway-jalokivet . . . minä järjestin itselleni melkein miljoonakorut postipaketista . . .

Gangsterit katsoivat toisiaan. Jake sanoi sitten hitaasti:

— Entä jos olisimmekin tuosta jutusta kuulleet . . . mitä sitten . . .

— Minähän sen ryöstön järjestin . . . minä . . . sanoi tuolissa istuva mies ylpeästi . . . minulla on vielä kaikki tallella . . . kaikki . . . suostun jakamaan kanssanne ne . . . niillä rahoilla pääsemme maasta kaikki kolme . . . voimme elää kuin miljoonamiehet . . . mitä sanotte . . . silloinhan minäkin olen yhtäpaljon sekaantunut tähän kaikkeen kuin tekin.

— Niin . . . rykäisi Jake . . . jos nyt petkutat meitä niin ilta ehtii sinulle ennen aikojaan mister . . . mikä sun nimes on . .

— George Higgins . . . vastasi mies innokkaana.

— Entä minne olet piilottanut tavarat . . .

— Ne on muurattuna lämpöpatterin taakse huoneessani 37. kadulla . . . kyllä minä näytän teille paikan . . . mutta sillä ehdolla että säästätte henkeni . . .

— OK . . . kyllä me henkesi säästämme . . . hymyili Jake ja potkaisi lattialla lojuvaa ruumista kengänkärjellään . . . hei McFaddon . . . voit nousta kuolleista ja pyyhkiä ketsupin paidastasi . . . kaveri tässä on tunnustanut että voimme käväistä 37. kadulla noutamassa pikkutavarat, jotka hän on meille luvannut . . .

— Mi . . . mi . . . mitä tämä on . . .

Pistoolimies pani aseen kainalokoteloonsa.

— Olen tarkastaja Steve Simmons FBI:stä . . . tässä on apulaiseni Jake Hodkins ja Andy McFaddon . . . oli pakko järjestää nämä pienet naamiaiset, jotta saisimme teidät kiikkiin mr. Higgins . . . tämä varastetun tavaran kauppa on ollut aika kannattavaa . . . sääli lopettaa . . . perustimme tämän putiikin erikoisesti teitä varten ja odotellessamme olemme saaneet puolisen tusinaa muuta varkautta ja ryöstöä selvitetyksi . . . käy se viisaskin viimein vipuun . . .

Sano Kustu vaan ...

— Virtanen varoo nyt ruusujani ... voi katsokaa nyt etteivät tikkaanne osu kalliisiin ikkunaruutuihin ... ne ovat polarlasia ... taitaa olla parasta että Virtanen tulee alas niiltä tikkailtaan ja laittaa jonkinlaisen suojan ruusuilleni, ettei vaan mitään maalia tipu niille ... silloinhan ne olisivat piloilla ...

— Virtanen sinne ja Virtanen tänne ... mutisi maalarimestari Virtanen .. eikö tuo ihminen osaa olla hetkeäkään puhumatta ...

— Mitä Virtanen sanoi ... tuleeko Virtanen alas sieltä ...

Itsekseen kiroten Virtanen ripusti väripönttönsä roikkumaan tikapuun askelmasta ja kipusi alas.

Vahinko että oloneuvoksetar Littusen piti olla tuollainen jäkättäjä. Oli muuten kaunis kapistus antaa silmien levätä, tuo Littuska, alastomanakin. Sen Virtanen totesi. Oli eilen nähnyt arvon rouvan aivan ilkoisillaan. Mitähän jos tuo jäkättäjä tuon tietäisi. Hehe ... Jospa tietäisikin että Virtasella oli hieno näköala hänen makuuhuoneeseensa tikapuiltaan. Siinä maalatessaan hän oli nähnyt miten rouva oli riisunut kaikki vaatteensa. Asettunut suuren peilin eteen ihailemaan vartaloaan samalla kun oli puserrellut kauniita rintojaan. Oli viimein heittäytynyt alastomana vuoteelleen.

Virtanen oli ensin kiireesti aikonut kivuta alas mutta ei sitten millään voinut irroittaa katseitaan tuosta kauniista, alastomasta vartalosta. Oli ollut hiton vaikeata pysytellä paikoillaan. Sillä arvon rouva oli levitellyt reisiään ja siten suonut Virtaselle vapaan näköalan suoraan pörröiseen tupsuun. Kun rouva sitten otti esille pitkän valkoisen tangon ja painoi sitä naisellisuuteensa, Virtanen tuijotti silmät tapillaan tuota surisevaa ihmevehjettä.

Virtanen oli tahtomattaan joutunut armon rouvan pikku korvikerakastelun todistajaksi. Niin niin, puhuttiinhan sitä että oloneuvos Aatu Littunen itse oli ollut impotentti eli kykenemätön ainakin viitisen vuotta. Joten Arja, kuten rouva Littusen syntymätodistuksessa luki, oli saanut hommata itselleen miehenkorvikkeen lipastonlaatikkoonsa. Tietenkin ilman puolta vanhemman oloneuvoksen tietoa. Se oli nähtävästi pikkurouva Littusen ikioma pieni salaisuus. Nyt se oli Virtasenkin salaisuus. Vaikka oloneuvoksetar ei siitä tiennytkään, seistessään tuossa tikapuitten juurella jäkättämässä Virtaselle.

— Virtanen ... Virtanen ottaa tätä muovikelmua ja levittää sitä ruusujen päälle ... tohelsi rouva Littunen ja tarttui tikapuihin.

— Hei ... EI ... karjui Virtanen. Liian myöhään. Vahinko oli jo tapahtunut.

Ensiksi kuului kumeaa pulputusta. Sitten ei mitään ... eikä vieläkään mitään. Sitten kuului ulvahdus joka sai Virtasen selkänahan kananlihalle.

— VIRTANEN ... VIRTANEN ... OI VOI ... APUA ... APUA ...

Virtanen seisoo jähmettyneenä paikoillaan ja tuijotti oloneuvoksetar Littusta joka istui maassa yltympäri keltaisen maalin peitossa. Kun rouva Littunen tarrasi tikapuihin, maalipönttö irtosi ja putosi suoraan rouva paran päähän. Pönttö oli melkein täysi, joten väri vaimensi hiukan iskua.

— Virtanen ... mitä minä teen ... auttakaahan nyt jo ... älkää siinä seiskö virnuilemassa ... olisihan voinut vaikka kuolla vain teidän huolimattomuutenne vuoksi ... mitä minä teen .. mitä minä teen ... ja meidän kun pitäisi illalla mennä vieraisille ... KATSOKAA NYT ... MILTÄ MINÄ NÄYTÄN ...

— Oloneuvoksetar käyttää ohennusta ... sitä minäkin käytän ... kyllä se tehoaa ... on tuolla autossa monta purkillista ... rouva menee kylppäriin ja kömpii ammeeseen ... lyödään siihen ohennusta, niin rouva voi yrittää pestä ja hieroa sitä maalia pois ...

KUN Virtanen ehti autonsa luo, hän nauroi ääneen. Näky oli ollut hauska. Hieno rouva Littunen istumassa maassa jalat levällään ja käsillään huitoen saadakseen maalipöntön kasvoiltaan. Rouva oli ollut suorastaan koominen yrittäessään pystyyn keltaisen värin valuessa yltympäri vartaloa.

Kun Virtanen oli saanut ilmeensä niin paljon peruslukemille, että uskalsi lähteä rouvan perään. Hän otti pari suurta ohennuspurkkia mukaansa ja suuntasi kylppäriin. Rouva Littunen seisoi keskellä kylpyhuonetta käsiään väännellen.

— Ammeeseen siitä nyt ... mutta ensiksi riisutaan pikkupökät ... niin voin auttaa pikkurouvaa puhtaaksi ... sanoi Virtanen ja löi ohennusta ammeeseen.

— Mitä ... pitääkö minun riisuutua ... ja vielä alastomaksi Virtasen läsnäollessa ... miksi Virtanen minua oikein luulee ... huohotti rouva.

— Ei kai siinä mitään ... sanoi Virtanen karskisti ... olen minä alastomia naisia ennenkin nähnyt ... ja olen minä muuten rouvankin nähnyt ... eilen ... kun rouva makasi leikkimässä sen surisevan vehkeen kanssa ... mikä lie ollut ... kai se jotakin oloneuvoksen sijasta toimittelee, niinkuin ... luulisin ... ja rouva on kaunis nainen, sen kylla näin ... se siitä ... ammeeseen vaan ...

Rouva Littunen seisoi jähmettyneenä. Tunsi miten punasteli keltaisen värin alla. Voi hyvä luoja, tuo mies oli nähnyt hänet. Voi mikä häpeä. Nolo juttu. Kyllä ihmiset nyt nauraisivat kun Virtanen tuosta kertoisi ystävilleen ja tuttavilleen. Tämän jälkeen ei tässä kaupungissa enää voinut asua. Ei. Olisi hinnalla millä hyvänsä saatava Virtanen vaikenemaan näkemästään.

ROUVA Littunen alkoi riisua vaatteitaan. Eihän sillä enää väliä jos Virtanen näkisi hänet alastomana. Virtanenhan oli jo nähnyt kaiken. Rouvan oli revittävä hame yltään. Se oli tahmea ja liimautui ihoon. Hän veti yltään rintaliivinsä. Rehevät rinnat olivat täysin keltaisen värin peitossa, sitä oli jopa juossut pikkupökien sisäpuolellekin. Rouva empi hetken, kiskaisi sitten päättäväisesti pienet nimettömät jalastaan ja nousi ammeeseen.

— Noin ... ja nyt silmät kiinni ... tämä kirvelee aika lailla ... nauroi Vir-

tanen ja alkoi kastaa rouvan hiuksia ohennuksella.

Aluksi rouva Littunen ei oikein tiedostanut karkeita käsiä jotka hänen ihoaan hieroivat. Vasta kun sormenpäät hieroivat rinnannipukoitten ympyrää, hän häpeäkseen huomasi nipukoitten paisuvan ja kovenevan. Eikä sillekään mitään voinut, että pallean alapuolella alkoi piristä ja vihloa. Rouva puri hampaitaan yhteen. Kovaa.

Virtanen vaikutti aivan tietämättömältä, että parhaillaan hieroi kauniin naisen rintoja. Hän jatkoi huolettomasti hierontaa niistä alaspäin.

Nyt rouva Littunen tuli hyvinkin tietoiseksi noista hierovista käsistä, jotka hänen vatsaansa vatvoivat. Virtanen jatkoi alaspäin reisille ja . . . ei . . . Kyllä vain niiden siäspintaa pitkinkin. Rouvan kaunis vartalo meni kananlihalle. Hän ei voinut sitä auttaa, mutta vartalo vapisi joka kerran kun Virtasen käsi kosketti hänen venuskukkulaansa.

— Täyskäännös . . . niin hoidetaan takapuoli . . .

Virtasen karkea ääni herätti rouva Littusen raa'asti. Kuin unessa rouva kääntyi ja asettui käsivarsilleen ja polvilleen. Virtanen alkoi hieroa hänen selkäänsä.

Hetkeksi rouvan jännitys laukesi. Kohta hän tunsi Virtasen käden pakaroittensa välissä. Virtanen pesi huolellisesti pienimmänkin ihopoimun ja Virtasen kädet ehtivät joka paikkaan. Kun Virtasen käsi liukui peräaukon yli, rouva jännitti pakaroitaan, mutta kun käsi liukui reisien väliin, rouva yritti levitellä reisiään parhaansa mukaan.

PUOLEN tunnin ajan rouva sai kärsiä. Ei suinkaan ohennuksesta vaan Virtasen käsistä. Rouva Littunen kärsi sanomattomasti, vaikka samalla nautti tuntiessaan käsien tutkivan vartaloaan. Kärsi jokaisella ihon neliömillillään jota nuo hierovat kädet koskettivat, lähettäen lämpöä ja heräävää kiihkoa kehon eri osiin. Voi, että hän toivoi Virtasen käyttävän pitkän aikaa haarojen välin pesemiseen.

Yhtäkkiä Virtanen lopetti hieromisensa ja tarttui suihkuun ja suihkutti haaleaa vettä rouvan päälle. Rouva nautti kovista vesipisaroista jotka piiskasivat hänen ihoaan ja kun suihku suuntautui hänen haarojensa väliin, hän nosteli venuskukkulaansa. Suihku osui suoraan hänen naisellisuuteensa. Silloin rouva Littunen laukesi.

Jähmettyi, jännitti ja yritti peittää ihanaa nautintoa joka hänessä velloi. Rouva onnistui. Virtanen ei huomannut mitään. Alkoi hiljakseen uudestaan pestä hänen vartaloaan. Vielä kerran rouva sai tuntea Virtasen taitavat kädet ennenkuin tämä toistamiseen antoi suihkun huuhtoa hänet puhtaaksi.

— No . . . taidetaan olla niinkuin valmiit . . . ylös siitä nyt vaan pyyhkimään vartaloa niin nähdään saatiinko kaikki väri pois . . .

ROUVA Littunen nautti vieläkin orgasmistaan. Jalat tuskin kannattivat häntä noustessaan. Hän pyyhki itsensä huolellisesti. Vilkaisi Virtasen housuja. Hymyili. Näki niissä suuren kuhmun. Nyt rouva tiesi mitä tekisi.

— Parasta että mennään makuuhuoneeseen tutkimaan tuliko oikein puhdasta . . . valo on kirkkaampaa siellä sanoi rouva Littunen käheällä äänellä.

Virtanen seurasi arvon rouvaa tämän hitaasti sipsuttaessa makuuhuoneeseen.

— Parasta että käyn pitkäkseni . . . tarkastakaa selkä ensin . . . mumisi rouva ja painui vatsalleen pehmeälle vuoteelle . . .

Virtanen katsoi. Hyvin huolellisesti hän katsoi reisien välistä jossa selvästi näki tumman tupsun. Kun keltaisesta väristä ei mitään näkynyt, hän käski rouvaa kääntymään.

Rouva kääntyi selälleen. Makasi silmät puoliksi suljettuina ja tuijotti Virtasta. Tämän kiihkeä katse hyväili rouvan vartaloa. Näki nipukat kovina ja paisuneina juoruavan arvon rouvan tunteista. Katseli kiharaa tupsua. Oli kumarruttava eteenpäin nähdäkseen paremmin.

— Olenko oikein puhtoinen sieltä . . kuiskasi rouva ja levitti reisiään niin että simpukka herkullisesti avautui ammolleen. Virtanen tuijotti untuvaisia harjuja, jotka reunustivat punaista rakosta. Virtanen kostutteli huuliaan ja painoi reisiään yhteen miehuutensa ympärille joka kummasti oli paisunut hänen housuissaan.

— Katso tarkkaan . . . koeta . . . oikein syvältä . . . Virtanen saa . . . minä haluan . . . sanohan . . . huokasi rouva Littunen. Ojensi kätensä ja laski sen Virtasen komealle kohoumalle. Virtanen hätkähti ja yritti vetäytyä pois. Mutta kun arvon rouvan sormet saivat auki haalarin housut ja tarttuivat tukevasti hänen jäykkään miehuuteensa, kaikki Virtasen estot ja empimiset kaikkosivat. Jäljellä oli vain uroksen raakaa kiimaa.

— Voi . . . että . . . on suuri . . . Virtanen . . . Virtanen tulee nyt jo . . . huusi rouva Littunen . . . Virtanen pitää kiirettä . . .

Virtanen totteli.

Potkaisi kengät jalastaan. Ei viitsinyt riisua haalareitaan vaan heittäytyi raa'asti rouvan päälle joka ihastuneena otti hänet vastaan. Levitti polviaan jotta Virtanen paremmin pääsisi perille. Yhdellä ainoalla hyvin suunnatulla työnnöllä Virtanen porautui pohjaan asti.

— Vihdoinkin . . . vihdoinkin . . . tunnen kullia . . . sekstaa minua Virtanen . . . sekstaa.

Rouva Littunen ei huomannut huutavansa. Hän karjui kuin mielipuoli kun Virtasen vankka paalu porautui hänen alahuuliensa lomitse. Rouva tunsi jonkin suuren, kuuman täyttävän itsensä. Heittäytyi raivottarena Virtasta vasten ja alkoi hekumallisesti hieroa itseään hänen miehuuteensa.

— Nyt . . . nytnytnyt laukean . . . voi että Virtanen on ihana . . . kiljui rouva falsetissa . . . voi Virtanen taas tulee ja taas . . . ja taas . . . ja . . .

VIRTANEN tunsi miten nainen hänen allaan laukesi kerta toisensa jälkeen. Hän painoi päälle kuin yleinen syyttäjä. Kohta hän ei enää pystynyt hillitsemään itseään vaan ruiskutti kaiken mitä säiliössään oli, rouvan vastaanottavaiseen vastaanottimeen.

Oloneuvoksetar tunsi kuuman sperman suihkuavan itseensä. Kiljahti ja laukesi uudemman kerran. Yhdessä he raukean rentoina ratsastivat ihanilla jälkimainingeilla.

Virtanen makasi kosketin pistorasiassa ja ihmeekseen hän huomasi että se pysyi toimintavalmiina. Joten hän aloitti leikin alusta. Arja-rouva otti hänet ilolla vastaan ja niin sekstattiin taas että tappurat savusivat.

Toistamiseen rouva ja Virtanen laukesivat yhtaikaa. Ehkä Virtanen olisi aikeissaan onnistunut vielä kolmannen kerran, ellei rouva olisi muistanut että Aatun pian pitäisi tulla kotiin.

Heille tuli kiire. Virtanen veti kengät jalkaansa ja kiirehti tikapuittensa luo jossa hän kiireen vilkkaa alkoi luoda maata keltavärin päälle samalla kun rouva siisti kylpyhuoneen. Juuri ennenkuin Aatu ehti kotiin, he olivat selvinneet urakastaan. Rouva oli jopa ehtinyt huutaa Virtaselle.

— Otetaan juttu uusiksi huomenna . . . ilman keltaväriä . . . kai nyt ollaan sinuja . . . kun kerran . . . niin minä olen Arja . . .

— Sano Kustuksi vaan . . . kähisi Virtanen ja vilkutti kättään ennenkuin lähti autolleen, ajakseen poikamiesasuntoonsa. Oloneuvos Littusesta tulisi varmaan hyvä asiakas. Ennenkuin Virtanen talosta lähtisi olisi kyllä varmaan maakattu kaikki niin sisältä kuin ulkoa. Kunhan vain tuo jäykkä pensseli kaikkeen riittäisi. Ollaanhan sitä jo seitsemänkymmentä ja risat, hymyili Virtanen itsekseen.

Kolmisin vuoteessa

Lew Rawls

Cocktail

SEURAAVANA päivänä sitten alkoikin tapahtua. Senjälkeen kun aidolla, teeskentelemättömällä ilolla olin hyväksynyt insinööri Kari Virtasen kutsun viettää viikko hänen vastavalmistuneessa luksusbungalowissaan, sillä aikaa kun vaimoineen piipahti New Yorkissa.

Siirtyminen melkoisen bohemimaisesta poikamieselämästä vähän vakinaisimpiin olihin oli järkyttävä. Oli elämys hallita ja vallita tuota suurta luksustaloa aivan yksinään, etenkin kun ajattelee sen tyhjentymätöntä baarikaappia.

Olin juuri saanut sekoitetuksi itselleni melkoisen grogin ankaran työpäivän päätteeksi kun ovikello kilahti. Lähdin avaamaan vilvoittava lasi kädessäni.

Siellä oli kaksi muotovaliovaaleaverikköä. Pienempi jolla oli vilkkaat, elävät, kauniinruskeat silmät. Toinen oli hieman pitempi ja hoikempi ja hänellä oli ihmeellisen suuret ja siniset silmät.

— Onko insinööri kotona . . . ihmetteli tuo pienempi herkkupakkaus.

Pudistin päätäni ja kerroin että Virtanen rouvineen oli piipahtanut New Yorkiin.

— No, johan hi . . . aloitti tuo pienoinen . . . keskeytti ja hymyili minulle herttaisesti . . . me olemme hänen sisarentyttäriään ja ollaan juuri tulossa Italiasta . . . aioimme niikuin yllättää nerokkaan talousmiehen . . . hii . . .

Nyt pitempi vaaleakihara sekaantui keskusteluun.

— Entä kuka te olette . . .

— Lew Rawls . . . senkuin sisään vaan kertomaan mikä nimenne on . . .

Vetäydyin hitaasti taaksepäin ja tytöt seurasivat. Sitten yhtäkkiä tummasilmäinen räväytti:

— Rawls . . . kuule hei, se on varmaan se enon kuuluisa boheemiystävä.

Kultakihara vilkaisi minua ja nyökäytti niskojaan.

— Takuulla . . . hiukset . . . parta . . . vaatteet . . . kaikki täsmää, ei epäilystäkään . . .

Kirottu olkoon Kari vaikka hänellä onkin erinomaiset viinakset.

— Jos naiset nyt ovat lopettaneet epämääräiset ansioitteni ja epäilyttävän luonteeni pohdinnan . . . ehkä sopisi käydä peremmälle . . .

SEURAAVA tunti oli koettelemusta kerrakseen. Kultakihara, jonka nimi oli Jatta, osoittautui omistavansa hyvin terävän kielen. Ei puhunut yhtä paljon kuin pienempi sisarensa, mutta kun hän jotakin sanoi, niin . . .

Sisar kantoi skottilaisen kalskahtavaa nimeä Fiona, vai olisiko tuo ollut italialaisperäinen nimi. Häneltä tuli puhetta kuin turkin hihasta, sanat suorastaan pulpahtelivat hänen suustaan. He päättivät heti jäädä siksi kunnes Kari tulisi kotiin. Oli varmaan Karille aikamoinen yllätys palatessaan.

Cocktail

Kuka ensiksi saisi pestä matkan pölyt, siitä syntyi pienoista nahinaa tyttöjen kesken. Kohdakkoin jopa aika kirpeätäkin keskustelua. Viimein pyysivät minua erotuomariksi.

— Voisittehan vetää arpaa . . . ehdotin laimeasti.

— Eikä hitossa . . . parahti Fiona . . . minähän aina häviän.

Huomasin veitikkamaisen välkkeen Jatan silmissä.

— Pelataan . . . Jatta visersi . . . pelataan rättipokkaa . . . silloinhan riisuminen käy samassa . . . se joka ensiksi häviää kaikki vaatteensa, saa viimeiseksi kylpeä . . .

— Ei hassumpi ajatus . . . hymyilin ihastuksissani.

— Mmmm . . . enpä ole tuosta niinkään varma . . . murahti Fiona epäröiden . . . hei, katso kaverin silmiä Jatta . . . katso . . .

Yritin kuumeisesti keksiä jotakin ratkaisevaa mutta parantumaton mielikuvitukseni oli jo alkanut kuvitella miltä tytöt näyttäisivät ilkoisillaan ja mitä siinä sellaisessa tilanteessa keksii. Vaikka olisikin nero.

— Pelaamme . . . päätti Jatta . . . se joka mahdollisesti häviää, saa pitää huolen siitä ettei tämä epätoivoinen kaveri lähde tekemään mitään hätiköityä . . .

Fiona ei vaikuttanut oikein vakuuttuneelta, mutta lähti leikkiin mukaan.

Sain tehtäväkseni sekoittaa kortit ja jakaa ne. Peli ei ollut oikein tasaväkinen, koska erinäiset vaatekappaleet jo alunalkaen oli riisuttu.

Aluksi Jatta hävisi. Aloin kiinnostua enemmän Jatasta kuin korttipakasta kun alaston totuus alkoi paljastua.

Hame, kengät, pusero ja sukkahousut lähtivät Jatalta kiivaassa tahdissa.

Sitten Fionallakin alkoi olla epäonnea. Kun hänen alaston kauneutensa alkoi paljastua, minun oli hiton vaikeata jakaa kortteja. Kädet vapisivat liikaa.

Lopuksi Fionan rintsarit riisuttiin ensiksi. Aloin hikoilla ja oli pakko avata paidankaulukseni. Fionan suuret, pyöreät, kauniit rinnat tanssivat silmieni edessä. Minun oli pakko muuttaa istuma-asentoa, jotta kaluni olisi pysynyt piilossa housuissani.

Seuraava jako. Nyt oli taas Jatan vuoro hävitä. Peli viimeisistä peittävistä vaatekappaleista alkoi. Vaaleanvihreät ja mustat nimettömät olivat vielä riisumatta. Käteni vapisivat kun jaoin kortit. Olin vähällä jakaa väärin, kun katselin tyttöjen kauniinkiinteitä, hienosti muotoiltuja, pystyyn sojottavia rintoja.

Fiona hävisi.

Jatta hymyili iloisesti ja hävisi kylppäriin houkuttelevasti takamustaan pyöritellen. Yritin turhaan nähdä läpi vihreitten pikkupökien.

— Tiesinhän . . . huokasi Fiona . . . ainahan minä häviän . . .

— Hei kuule, et vielä ole riisunut pikkupökiäsi . . . muistutin häntä.

— Kuulostaa aivan siltä kun Kari olisi puhunut sinusta totta . . . sanoi Fiona hiljaa. Pudisteli päätään ja oli olevinaan kovasti epätoivoissaan. Hänen silmissään välkähti.

— Jatta tavallisesti käyttää runsaasti aikaa . . . kylpiessään tarkoitan . . . huomautti Fiona vienosti.

SUOREMMINHAN sitä ei voinut sanoa, enkä minä antanut itseäni kahta kertaa käskeä. Istuin hetkessä hänen viereensä ja annoin aistillisen, kostean suun ja kahden loistavan silmän lumota itseni. Minulla oli vain kaksi kättä ja ne olivat heti täynnään pehmeitä kiinteitä rintoja. Fionan kielenkärki leikitteli suussani ja hänen kätensä hyväilivät kaluani housujeni päältä, niin että se melkein räjähti. Nostin hänet käsivarsilleni ja kannoin lähimmälle vuoteelle.

Laskin hänet sängylle ja hyväilin nailonin peittämää takamusta. Nopealla otteella Fiona kiskaisi pikkupöksyt jalastaan. Vaivuin paljaalle mustankiharalle kolmiolle. Hautasin kasvoni hänen reisiensä väliin ja tunsin hänen kuuman kostean naisellisuutensa suutani vasten. Annoin kieleni lähteä tiedusteluretkelle. Tunsin kielenkärjessäni hänen kutittajansa pienen ja kovan herneen. Kuulin Fionan huokailevan.

— Voi Lew . . . tule . . . tule . . .

Huohotin. Olin kiimoissani. Kiskaisin yltäni loput vaatteet. Ryömin hänen päälleen ja yritin ohjata kaluni hänen rakoseensa. Yritin tunkea sitä sisään.

— Ei saa touhuta liian kauan . . . Jatta voi tulla . . . kuiskasi Fiona.

Vaiensin hänet suudelmalla. Fiona levitti reisiään. Kiimaisena työnnyin hänen ihanuuteensa. Tunsin hänen kuuman hengityksensä korvassani ja tunsin hänen innokkaat kontrauksensa. Fiona nosti jalkojaan ja lukitsi ne uumilleni. Ratsastin häntä kiivaasti ja annoin käteni liukua hänen työskentelevän takamuksensa alle. Fiona huohotti nopeammin ja nopeammin. Ymmärsin että laukeaminen oli lähellä. Hänen kätensä etsi pussejani. Hyväili kiihoittavasti kiveksiäni. Siemennesteni ruiskutteli Fionaan hänen voivotellessaan orgasminaalloilla allani.

— Olis kylppäri vapaana . . . kuului Jatan ääni ivallisena ovelta.

— Kiitos . . . vastasi Fiona hunajanmakeasti. Katseli minua hetken hymyillen . . . muistele minua hiukan sitten kun seison suihkussa . . .

Samalla hän liukui vuoteelta ja hävisi lanteet keinuen kylppäriin.

— Grogi vai . . . Jatan ääni kuullosti odottamattoman lempeältä.

NYÖKKÄSIN. Nautin kovasti katsellessani häntä kun hän täytti kaksi suurta lasillista jotka toi sänkyyn. Nuo vaaleanvihreät pikkupöksyt saivat hänet kaksinverroin kiihoittavammaksi kuin mitä ilkoisillaan olisi ollut. Nielasin hänet katseillani. Käteni ja ryyppylasi vapisivat.

— Aivan kuten olen kuvitellutkin . . . sanoin ja kohotin lasiani . . . luulisin . . . Jatta hymyili heikosti.

— No, tuosta hauskasta huumorintajustasi Kari ainakin unohti mainita . .

— Älä häntä usko . . . murahdin.

Jatta istahti sängynreunalle. Sain grogini väärään kurkkuun kun huomasin miten pikkupökät olivat valuneet alas reisille, tarpeeksi pitkälle että näin punaisen tupsun pilkistävän pöksyjen reunan yli.

— Joko taas jaksat . . . vai pumppasiko Fiona sinut aivan tyhjäksi . . .

— Kokeile . . . hymyilin ja tyhjensin lasini . . .

— Ei lainkaan hullumpi ehdotus . . . Jatta tunki hiukan lähemmäksi ja silmäni suuntautuivat kuin magneetin vetämänä hänen punaisiin venusvuoren kiharoihinsa.

Nopealla liikkeellä Jatta veti peiton syrjään. Hänen silmänsä osuivat komeaan jäykistyneeseen kaluuni. Jatan silmiin syttyi himo. Ahne ilme viilläht hänen kasvoilleen, kun hän sujahti vierelleni vuoteelle.

— Jos tunnen Fionan oikein . . . hän ei ainakaan ole antanut sinun maata laiskana . . . vai . . .

Hyväilin Jatan reisiä ja tunsin miten kovasti halusin häntä. Jatta kuiskasi että hyväilisin häntä enemmän.

— Silloin on paljon, paljon ihanampaa kun sukellat minuun . . .

Odottamatta vastausta Jatta veti nimettömät jalastaan. Istahti kyykkyyn kuin intiaani, ihana hylsy ammollaan ja kosteat häpyhuulet paisuneina punaisten hiuskiharoitten alla.

Nielaisin.

Nielaisin uudestaan.

Jatta hyväili rakostaan. Otti kädestäni ja vei sen sinne. Olimme molemmat äärimmilleen kiihoittuneita. Jatta ei vieläkään ollut esileikkiin tyytyväinen. Lukitsi käteni hylsyynsä hetkeksi. Kömpi ylöspäin ja asetti reitensä molemmin puolin kasvojani. Tunsin punaisen kiharan tupsun painautuvan kasvojani

vasten ja kuuman, kostean rakosen painautuvan suutani vasten. Hekumallisesti painoin kieleni tuohon kosteaan aukkoon. Jatan vartalo vapisi kiihkosta kun annoin kieleni leikitellä pimsassa.

Jatta huokaili hekumallisesti ja liukui viereeni.

— Ota minut Lew . . . ota . . . ota . . . hän kuiskasi hengästyneenä . . . en jaksa odottaa enää . . . paina kyrpäsi sisään . . . paina . . . paina . . . anna sen olla siellä ikuisuuksia. Jatta hyväili lanteitani ja paljasti mehukkaan, turpean pimsansa . . . tule . . . tule . . . olen niin kiimainen . . . kiimainen . . . että kohta kiljun . . .

Kiihkeänä tunkeuduin häneen. Painauduin häneen tiiviisti ja annoin kalun liukua edestakaisin. Ratsastin villinä. Hyväilin hänen rintojaan. Kuulin Jatan voivottelevan.

— Voi . . . voi . . . laukean . . . laukean . . . tule . . . tule . . . anna tulla . . .

Jatta nyyhkytteli ja nauroi vuorotellen. Kiimaisena painoin kaluni pohjaan ja annoin mehuni suihkuta Jatan ahneesti imevään pimssaan. Huohotellen hekumasta nousin ratsailta ja valuin hengästyneenä Jatan viereen.

KUN vihdoin jälleen palasin tajuihini, oli minulla vuoteessa kaksi kiimaista siskosta molemminpuolin. Yhdessä he olivat kaunista katsottavaa. Juttelivat samalla kun leikittelivät ja hyväilivät. Suu löysi suuni. Kauniit rinnat painautuivat minua vasten, samalla kun neljä kättä innokkaasti hyväili minun äsken niin ylpeästi sojottanutta kaluani.

Fionan kieli soitteli suussani ja Jatan käsi hyväili vieläkin innokkaasti miehuuttani. Hitaasti kalu alkoi jälleen sojottaa. Kohta taas läähätin kiimasta. En ollut oikein selvillä siitä kenen rintaa hyväilin tai kenen reidet painautuivat kasvojani vasten. Sitten häämöitin punaisen karvatupsun ja ymmärsin että Jattahan se.

Tunsin kuinka hän hitaasti vaipui päälleni ja painoi naisellisuuttaan suutani vasten. Annoin kieleni tunkea täyteläisten, paisuneitten huulien väliin. Kuulin hänen läähättävän hengityksensä. Sillä aikaa touhusi Fiona kaluni kimpussa. Istui hajareisin päälläni ja ohjasi kullini kuumaan hylsyynsä. Otti tukea ja alkoi hitaasti keinua ylös, alas ihanaa hekuman rytmiä.

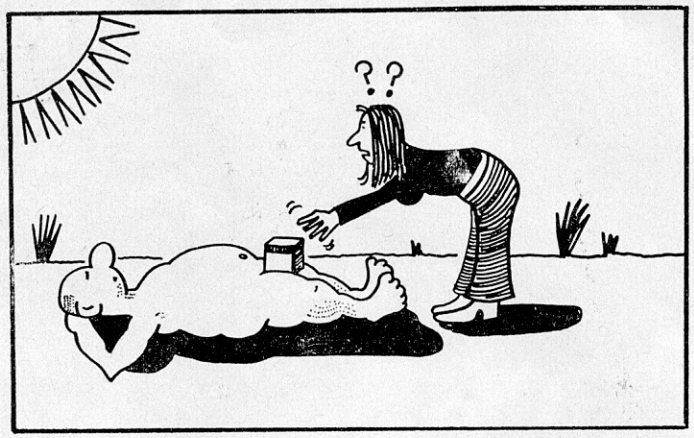

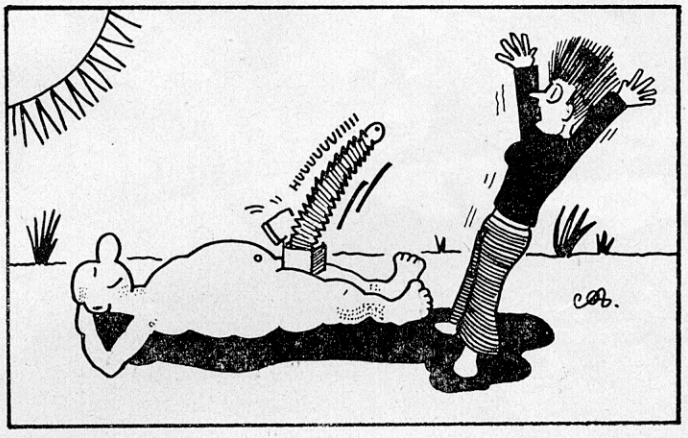

— Tiedättekö herra hyvä mikä ero on tanssilla ja marssilla . . .

— En kuinka niin . . .

— Arvasinhan minä . . . mennään istumaan . . .

Cocktail

van riemunkiljahduksiksi. Hän painoi kosteata simpukkaansa tiiviimmin kasvoihini.

Tunsin samassa Fionan simpukan kouristuvan kullini ympärille. Tytöt laukesivat yhtaikaa. Jatta ehkä aavistuksen verran aikaisemmin. Heidän hekumalliset huokauksensa täyttivät huoneen.

— Oiih voiih . . . et saa lopettaa . . . et saa . . . voihki Jatta ja painoi simpukkaansa kovemmin suutani vasten. Hän laukesi uudelleen. Imin ahneesti nuo ihanat mehut samalla kun innokkaasti hyväilin hänen kauniita reisiään ja lanteitaan.

Fiona laukesi uudestaan. Tuijotti minua verhotuin silmin. Kuiskasi.

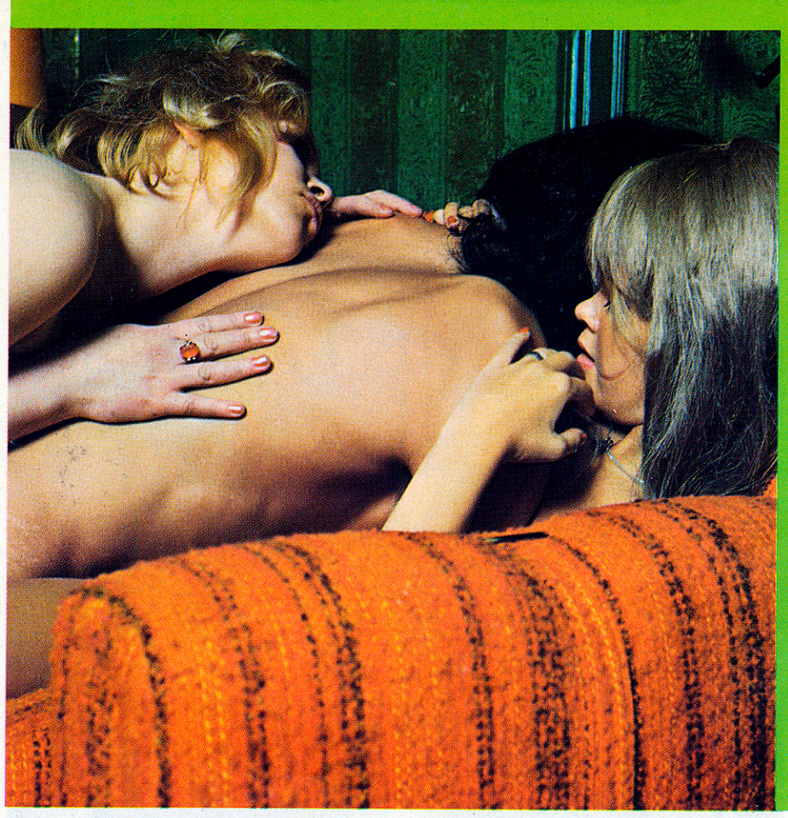

— Law . . . sinun on suihkutettava kaiken sisälleni . . . kaiken . . . jos nyt vedät sen pois, en ikinä anna sinulle anteeksi . . .

En vetänyt sitä pois ja Fiona hymyili autuaan onnellisena tuntiessaan voimakkaan purkaukseni suihkuavan sisäänsä.

Kesti viikon ennenkuin Kari vaimoineen palasi New Yorkista. Kyllä minun rehellisesti on tunnustettava, että joskus kyllä hyvääkin saa liikaa. Toimistossa pomo katseli minua huolestuneesti ja sihteerini hymyili tietäväisesti huomatessaan valtavat imusuudelmien jäljet kaulallani.

Jääkiekkoa

Einar T. Beittvenn

OLI päivää ennen jääkiekkosarjan jännittävää loppuottelua. Lukalan sudet vastaan Ärjylän Veikkoja. Sudet olivat suosikkeja. Heillä oli maanmainio maalivahti Esa Harju. Oli mahdotonta sujauttaa kiekkoa Esan taakse, kun tämä vartioi kassia. Tämän tiesi Veikkojen joukkueenjohtaja Toka Peitsi varsin hyvin ja suoraan sanoen juuri Esa ja tämän taitavuus huolestutti häntä aika tavalla.

Tietty Toka funtsi ja harkitsi keinoa millä auttaisi Veikkoja voittoon. Ei keksinyt mitään. Ainoa mahdollisuus oli, että Esa sairastuisi ja jättäisi maalivahdin hommelit vähemmän taitavalle kaverille.

Toka oli jo jopa niinkin huolissaan että olisi niiltä istuimiltaan lähtenyt Esan kotiin pamauttamaan tätä päähän jollain kovalla, jotta Esan pasmat menisivät sekaisin. Viisaana miehenä Toka ei sentään yrittänyt mitään sekavien ajatustensa täytäntöönpanemiseksi, vaikka aika läheltä piti.

MYÖHÄÄN lauantai-illalla Tokan seitsentoistavuotias sisar Ulla tuli käymään. Ulla oli juuri niin suloisen viehättävä ja vaalea kuin suomalaiset tytöt parhaimmillaan.

— Mikä sinua vaivaa . . . ihmetteli Ulla nähdessään veljensä synkeän ilmeen . . . pidätkö synkkää yksinpuhelua . . . vai . . .

— Ajattelen vain huomista matsia . . kuului yksitotinen vastaus.

— On kyllä jännää nähdä se matsi . . innostui Ulla . . . vahinko vaan että sinä ja Veikkosi häviätte . . . lyön vaikka mitä vetoa ettette pärjää Susille ja Esalle . . . Esa on maan paras jääkiekkomolari ja eri ihana kaveri . . .

Toka vilkaisi sisartaan kummasti.

— Kuule tuosta pitäisi suuttua sinulle kun et hoopo usko veljeesi ja hänen taiturijoukkueeseensa . . . tokaisi Toka . . . sen hyvästä taidankin pyytää sinulta palvelusta . . . kyllähän sinä tiedät miten tärkeä tämä loppuottelu on minulle ja joukkueellemme . . . jos voitetaan, päästään mestaruussarjaan . . .

— Kyllä vaan . . . mitäs niinkuin pitäisi tehdä . . .

— Pidätkö Esasta . . .

— Kyllä . . . mitä sitten . . .

Toka hymyili ovelasti. Tiesi että Ulla oli vapaamielinen nykyajan nainen. Yrittäisikö. No, mitäs siitä menköön syteen tai saveen.

— Rakas siskoseni . . . Toka aloitti juhlavasti . . . ajattelin että painuisit Esan luo nyt heti . . . kerjäämään nimikirjoitusta . . . pitäisit huolen siitä että Esa kiinnostuu sinusta hurjasti . . . ja hoitaisit asiat siihen malliin että Esa olisi rapakunnossa huomenna . . . kai sinä helpolla hänet siihen kuntoon saat ettei huomisessa matsissa mihinkään pysty . . .

Ulla katseli mietteliäänä veljeään. Katse ei ollut kunnioittava. Sanoi viimein:

— OK . . . teen sen . . . kyllä minä siitä huolen pidän, ettei Esa saa silmiinsä unentippaakaan tänä yönä . . . mutta älä minua syytä, jos Esa huomenna on yhtä rautaisessa kunnossa kuin tavallisesti . . .

Toka käsitti täysin mitä Ulla tarkoitti.

— Olet todella aarre Ulla... huokasi Toka onnellisena... mitä minä ja Veikot tekisimme ilman sinua...

— Oppisitte pelaamaan jääkiekkoa.. nauroi Ulla ja häipyi.

ULLA soitti Esan ovikelloa vasta yhdeltätoista illalla. Kesti viitisen minuuttia ennenkuin Esan unelias, pörröinen pää ilmestyi oviaukkoon.

— Mitäs nyt... hätä... mörähti Esa... en pidä siitä että mut herätetään kesken kauneusuniani... ja vielä vähemmän kun herätetään keskellä yötä ennen tärkeää matsia...

— Anteeksi paljon... hymyili Ulla valloittavinta hymyään.

Samalla Ullan päällystakki avautui, paljastaen syvästi uurrostetun jumpperin ja vesirajaan ulottuvan nimiminin, joka tehokkaasti korosti kauniita sääriä.

— Niin kun minä olen kovasti kiinnostunut jääkiekosta ja haluaisin nimikirjoituksesi... viserteli Ulla.

— OK... mörähti Esa... onks sulla kynää ja paperia...

— Voi kun minä niin toivoin että sinulla olisi ollut... hymyili Ulla lämpimästi.

Esan silmiin oli yhtäkkiä syttynyt hyvin valpas ilme. Ulla totesi tyytyväisenä Esan tuijottavan rintojaan ja reisiään.

— Sisään siitä vaan sitten... sanoi Esa.

Ulla seurasi häntä sisälle. Esan istuessa selkä päin kirjoittamassa nimikirjoitustaan, Ulla riisui päällystakkinsa.

Kun Esa kääntyi. Silmät räväh'ivät selkosen selälleen. Ulla hymyili keimailevasti tietäessään näyttävänsä seksikkäältä kuin mikä, tuossa rohkeassa asussaan.

— Sinulla on aika kiva korsu... totesi Ulla katsellessaan ympärilleen... oikein kivaa... ei kai sinulla mitään sitä vastaan ole, että istahdan hetkeksi... yöbussi lähtee vasta vartin päästä...

— Hmm... niin tuota... ei... hei... kuule, haluaks lasin viiniä...

— Miksei... jos sinäkin otat, niin..

— Enhän mä voi... mullahan on matsi huomenna... kai sä olet lehdistä lukenut...

Ulla laski hitaasti toisen jalkansa toisen päälle. Antoi samassa mininsä liukua niin ylös, että nimettömät vilkahtivat oikein hyvin.

— Hmtjahaa... ei kai pikku lasillinen mitään vaikuta... hirnahti Esa tyytyväisenä... haen pullon ja lasit..

KYMMENEN minuuttia myöhemmin he kilistelivät lasejaan. Maistelivat sopivan kylmää martinia. Ulla ei ollut huomaavinaankaan Esan kuumia katseita. Tunsi vain olevansa kokonaan täynnä kumman kiihoittavaa odotusta. Esa oli todella kiva kaveri. Katsellakin. Pitkä, vaalea, harteikas.

Ulla pani lasinsa pöydälle. Katsoi Esaa suoraan silmiin. Syvälle. Syvälle.

— On kuule tunnustettava jotakin.. ensiksikin... en minä tänne sinun nimikirjoituksesi tähden tullut... no, kyllä sinä ymmärrät... ensiksikin... minulla on tänään synttärit ja ... toiseksi, minä ihailen hurjasti jääkiekkoilijoita... kai sinä tiedät mitä tyttö tuntee ihastustaan kohtaan...

Esa ei sanonut sanaakaan. Katseli kiinnostuneena Ullaa.

— Voi että osaan olla typerä... huudahti Ulla... ajattelin että jos kertoisin sinulle suoraan että mulla on synttärit, niin... niin...

— Niin...

— Suutelisit minua...

— Suutelisin...

— Nii... iin... suutelisit... jatkoi Ulla.

He nousivat yhtaikaa.

— Lähden nyt... en aikonut olla näin typerä... mutta niin vaan kävi..

Ennenkuin Ulla ehti ojentaa kättään hyvästiksi Esa tarttui käsivarteen ja veti Ulla tiiviisti itseään vasten.

— Halusit suudelmaa... kuiskasi Esa käheästi.

Ulla nyökkäsi ja seuraavassa hetkessä Esa painoi kiihkeät huulensa hänen huulilleen. Hitaasti Ulla avasi suunsa, samalla kun painoi kaikin voimin rintojaan ja lanteitaan Esaa vasten. Ulla tunsi kuinka Esan halu ponnahti pystyyn. Tuli jäykäksi ja painautui hänen venusvuortaan vasten.

Nopeasti Ulla riistäytyi Esasta.

— Ei... tuhahti Ulla kiivaasti... minä...

— Ei... älä lähde... pyysi Esa... tule mukaani...

Esa veti Ullaa makuuhuoneeseensa. Ulla teeskenteli ettei pystynyt vastustamaan.

Vapisevin käsin Esa painoi Ullan vuoteelle. Alkoi riisua häntä. Ulla huokasi syvään kun Esan toinen käsi hipaisi reiden sisäpintaa. Ulla alkoi rivakkaasti riuhtoa Esan pyjamanhousuja. Kuuli Esan hengästyvän kun näki paljaina sojottavat, kauniit tisut.

MINUUTTI tuon jälkeen he makasivat ilkoisillaan Esan vuoteella tiiviisti toisiinsa kietoutuneina. Ulla nautti sanomattomasti hyväillessään Esan hyvinharjoitettua, komeata vartaloa. Oli vähällä purra kielensä poikki kun Esa puski kovaa kaluaan odottavaan hylsyyn. Ulla tarrasi iykevään kovaan kaluun. Kostutti sitä häpyhuulillaan ennenkuin ohjasi ahnaaseen syvyyteen.

Kokemuksesta Ulla tiesi etteivät urheilutähdet koskaan olleet parhaita vuodekumppaneita, mutta Esa oli poikkeus. Otti hänet kiihkeän kovaa, joka sai silmissä säkenöimään ja päätä ihanasti huimaamaan. Samalla kun Esa pyöritteli komeata kaluaan Ullan ahtaassa, ahneessa hylsyssä, hän liikutteli sitä edestakaisin Ullan hyvinrasvatuilla häpyhuulilla. Ei kestänyt kauaakaan niin Ulla tunsi ihanan orgasmin esikouristuksia. Kohta ihanuus irtosi ja Ulla laukesi. Huokaillen ja rentona hän antoi Esan viedä hommelinsa loppuun ja viimein siemenneste ruiskusi Ullaan pitkin voimakkain lorauksin.

Esa makasi selällään haukkoen ilmaa. Ullakin halusi raukeana rentoutua, mutta alkoi yhtäkkiä vaativana hyväillä Esan lanteita ja reisiä. Hyväilyt johtivat heti tulokseen. Esan kalu nousi uudestaan valtavan suureksi, jäykäksi

(Jatko sivulla 31)

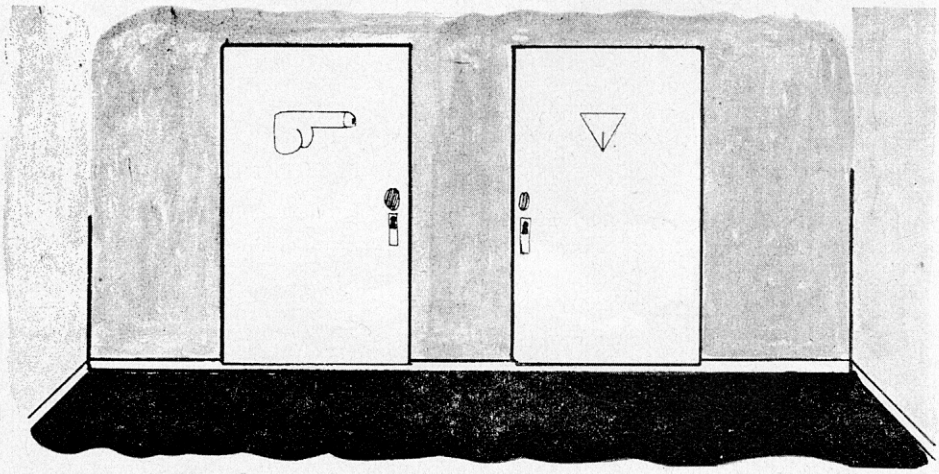

GILBERTI
MARTINI

Cocktail

Sillä silmällä

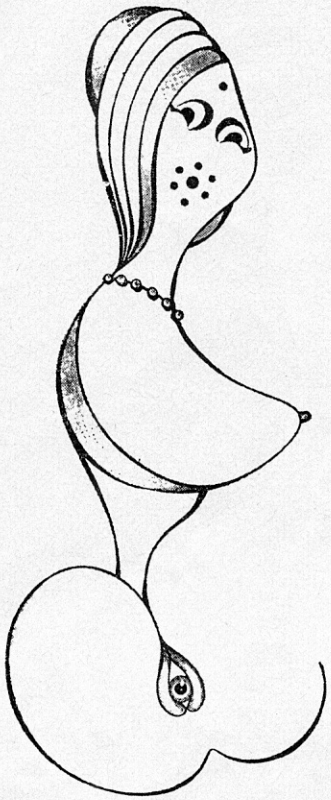

— No niin, neiti Virtanen ... tuo ratkaisi minun ongelmani ... kertokaahan nyt mikä teidän ongelmanne on ...

☆

— Voi Urho rakas kunpa tietäisit kuinka ikävystyttävää on istua kaiket illat yksin kotona ja ...

— Tiedänhän minä ... siksihän minä aina painun ulos ...

— Äiti ... äiti ... kai sä mulle voit antaa pikkusiskon ... eihän isän tartte siitä tietää ...

☆

Virtanen lukee lehteä. Tuhahtaa.

— Nyt on kaiken maailman unelmamatkoja ... unelmakilpailuja ... unelmatyttöjä ... eikö hiivatissa kukaan enää nykyään ole hereillä ...

☆

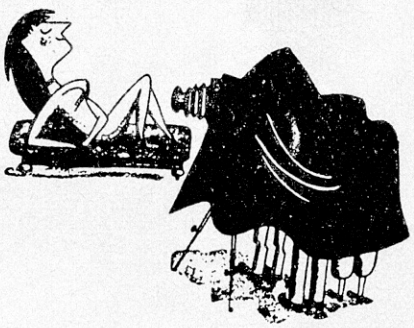

☆

— Koska yhtiötämme rationalisoidaan olen pyytänyt Suomalaista tänne kiittääkseni kaikesta mitä ollut on ja jättääkseni teille hyvästit ... tuota ...

— Sehän on ikävää ... milloin johtaja lähtee ...

☆

— Äiti ... äiti ... osta minulle uusi nukke ...

— Mutta vanha nukkesihan on vielä melkein uusi eikä siinä mitään vikaa ole ...

— Ei minussakaan mitään vikaa ole ja silti sinä olet tilannut meille uuden vauvan ...

☆

— Mieheni ei näe mitä tekee ...

☆

Uusi pappi lähti lohduttamaan seurakuntansa äsken leskeksi jäänyttä emäntää. Sai väärän osoitteen ja tuli naapuritaloon, jonka emännältä juuri oli varastettu polkupyörä. Pappi valittelee surua jolloin emäntä keskeyttää ...

— No eihän se mikään suuri vahinko ollut se oli niin vanha ja edestä kauhian kulunut ... ja takapää ei pitänyt ilmaa ... mutta olihan hyvä piioille harjoituskaluna .

☆

Hissi on täpösentäynnä. Kuuluu huolestunut naisen ääni.

— Pitääkö vaijerit todella tällaista ylipainoa ...

— Kyllä vastaa hissinkuljettaja ... mutta silloin tällöin pohja putoaa ...

☆

— Kuule hei ... kuinka vanha neiti Virtanen oikeastaan on ...

— Enpä tarkalleen tiedä ... mutta mennä vuonna vietti synttäreitään ja silloin oli kakku koristettu kynttilällä jokaista vuotta kohden ... ja silloin kaksi läsnäolevista pyörtyi kuumuudesta ...

☆

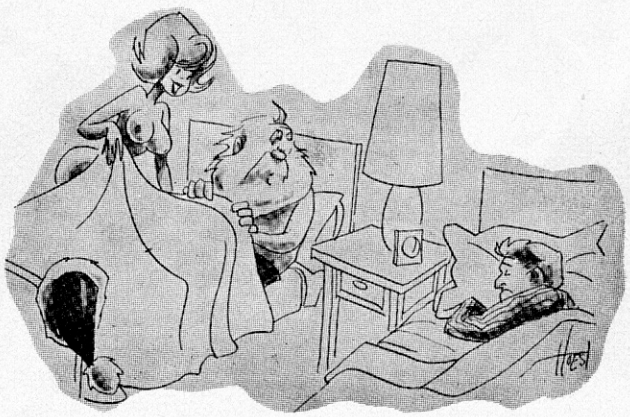

— Älä pelkää Hasse ... Mauri uskoo vieläkin joulupukkiin.

— Ei meillä mitään odottamista vastaan ole . . . mutta emme voi hyväksyä että ripustatte pyyheliinan avaimenreiän eteen . . .

☆

Silmälääkärillä.

— Tarvitsette silmälasit . . .

— Mistä tohtori sen tietää kun ei ole minua vielä tutkinutkaan . . .

— Ymmärsin sen heti kun tulitte sisään ikkunasta . . .

☆

Poikamies oli leskirouvan alivuokralaisena. Päivänä eräänä leskirouva yllättää tarjoamalla sunnuntaikahvit sänkyyn. Hän haluaa niin mielellään jutella. On vaikeata aloittaa keskustelua. Katseli ulos ikkunasta. Sanoo.

— Vettähän se tänään . . .

— Ei se mitään . . . kyllä se hiukkasen kahvilta maistuu . . . sentään . . .

☆

— Olen varma siitä, että Lissu tuntee miehen hajun jo parin kilometrin päästä . . .

— Voi, olette varmaan eri rohkea kun tällaisessa myrskyssä uskallatte hypätä laskuvarjolla . . .

— En minä laskuvarjohyppääjä ole . . . tuuli vei teltan nukkuessani . . . raahauduin sen mukana . . .

☆

— Entä, voitteko sanoa kuka kuorossanne on musikaalisin . . . kysyi haastattelija . . .

— Virtanen . . .

— Mitä ääntä hän laulaa . . .

— Ei mitään . . . hän poistuu hienotunteisesti kun kuoro alkaa laulaa . . .

☆

Kaupparatsu tuli baariin.

— Kuppi kahvia ja pari ystävällistä sanaa . . . hän tilasi.

Hetken päästä tarjoilijatar toi kahvin. Sanoi:

— Älkää juoko sitä . . .

☆

— Mieheni lähti luotani Australiaan koime vuotta sitten . . .ja nyt hän kirjoittaa, että ottaisin molemmat lapsemme mukaani ja lähtisin hänen luokseen . . .

— Sehän on hauskaa . . .

— Hauskaa . . . nythän minulla on viisi lasta . . .

☆

— Onkos teillä kirjaa »Miten selviän palkkatuloillani» . . .

— Ei tällä osastolla, mutta tuolla, suoraan eteenpäin satu- ja taikakirjaosastolla varmaan löytyy . . .

☆

— Näyttää olevan vakavat aikomukset . . .

☆

Herrasmies kävelyllä kohtasi nuoren äidin joka työnsi lastenvaunuja. Katsoi lasta.

— Kaunis lapsi . . . sanoi herrasmies nuorelle äidille . . . mikä hänen nimensä on . . .

— Okjaquwezumpfk . . .

— No johan on kummallinen nimi . . . onko miehenne ulkomaalainen . . .

— Ei . . . vastasi nuori äiti . . . silmälääkäri.

☆

— Eikös ollut kiusallista kun menit väärästä ovesta ja jouduit naisten saunaan . . .

— Päinvastoin . . . ymmärsin heti sen huomatessani kysyä . . . anteeksi, onko kukaan herroista nähnyt silmälasejani . . .

☆

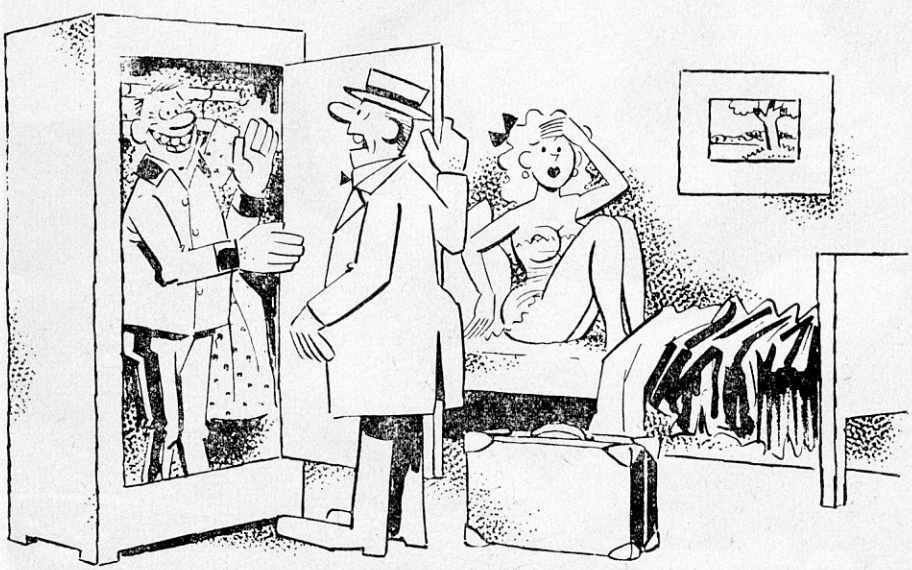

— No ekssäny muista . . . Virtanen RTR ykkösjaos .

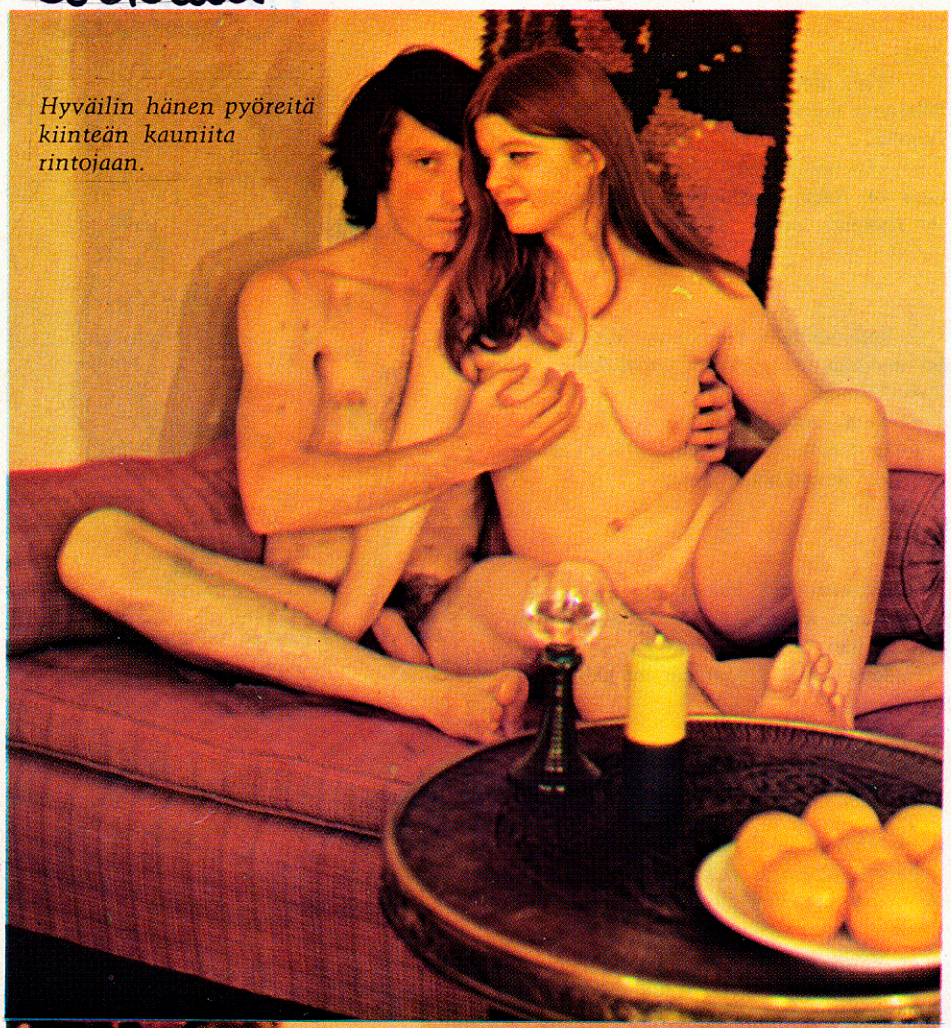

Hyväilin hänen pyöreitä kiinteän kauniita rintojaan.

Ensin hän oli ujo, hämillään ja hiukkasen peloissaan. Vähitellen hän tuli rohkeammaksi ja kohta sain sitä mitä puolen vuoden ajan olin kaihonnut . . .

HÄN asui yläpuolellani ullakon vieressä olevassa huoneustossa aivan katonharjan alla. Joka ilta kun istuin kirjoituskoneeni ääressä, kuulin hänen kevyet, varovaiset askeleensa. Kuulin kaiken. Tiesin tarkalleen mitä hän milloinkin teki. Kuulin milloin hän pani kahvin keittolevylle kuulin hänen kaatavan sitä kuppiin. Kuulin kun hän pesi astioitaan ja istahti neulomaan tai kutomaan ja milloin hän napsautti radion päälle. Kuuntelimme samaa ohjelmaa. Kuuntelimme ja ajattelimme samoja asioita. Sillä molemmat olimme yksinäisiä ja yksinäiset ihmiset ajattelevat ja toimivat samalla tavalla.

Oikeastaan en tuntenut häntä. En ollut koskaan puhunut hänen kanssaan, olin tuskin nähnyt häntä muuta kuin vilaukselta. Kohtaamisemme portaikossa tai kadulla olivat olleet hyvin nopeita, kun livahdimme toistemme ohi. Ajattelimme varmaan samaa asiaa, mutta emme uskaltaneet puhutella toisiamme.

Solveig oli hänen nimensä, sillä niin luki oven nimikilvessä. Hän oli pieni ja hoikka. Hiukset olivat vaaleat, loistivat kullankeltaisina aaltoillessaan olkapäille. Kasvot olivat lapselliset, mutta niissä oli jotakin surumielistä, joka vanhensi häntä. Hänen harmaansiniset silmänsäkin olivat surumieliset. Olin sentään joskus nähnyt niiden säteilevän odotuksesta ja ilosta ennenkuin piiloutuivat tiheitten silmäripsien suojaan. Hän oli kuin nukke. Pieni pelästynyt nukke suuressa, suuressa, vaarallisessa peloittavassa maailmassa.

Naisellinen. Kaunis. Loistovartalo ja silti yksin. Koskaan ei miestä näkynyt hänen seurassaan. Solveig oli luultavasti liian ujo ja vaati varmaan paljon aikaa ja huomiota osakseen. Maailmahan on täynnä kauniita, halukkaita naisia, eikä nykypäiviemme Casanovalla ole kärsivällisyyttä.

Minä en ole mikään Casanova, mutta minulla on aikaa ja kärsivällisyyttä. Minulla oli aikaa unelmoida, aikaa odottaa. Mutta että saisin pitää Solveigin alastonta, kaunista vartaloa käsivarsillani, siitä en uskaltanut edes unelmoida.

OLI aikainen syyspäivä puolivuotta sen jälkeen kun Solveig oli muuttanut taloon. Aurinko oli juuri laskenut taivaanrannan taa ja sinimustat, synkät pilvet nousivat kaupungin päälle. Ilta oli kohta kylmä ja pimeä. Ilma oli lyijynraskas ja tuuli tyyntä. Kaikesta tiesi mitä oli tulossa.

Torkuin vuoteellani aamutakissani kun ensimmäiset salamat iskivät pimeydestä, jyrähti taivaan täydeltä. Nousin. Sytytin kirjoituspöydän lampun ja avasin ikkunan. Hengitin nautinnollisesti kylmää, raakaa ilmaa. Taas leimahti salama. Toinen ja vielä yksi. Silmieni

Pimeän suojassa

Solveig vapisi kauhusta kun ukkonen jyrähti. Hän istui vuoteellani. Menin hänen luokseen ja yritin rauhoittaa häntä.

Roy Rebo

edessä leimahteli yhteenään ja ukkonen jyrähteli ja jylisi kovemmin. Kohta sade piiskaisi talon seiniä.

Silloin sammuivat valot. Koko kaupunki pimeni. Suljin ikkunan ja hapuilin stearinikynttilää. Löysin kolme. Sytytin ne kaikki. Juuri kun olin sytyttänyt kolmannen, kuului oveni ulkopuolelta jysähdys ja nopea kiljahdus.

Solveig makasi nelinkontin oveni edessä ja tuijotti minua hurjasti. Oli ilmeisesti kompastunut viimeisellä portaalla.

— Voi hyvä Sylvi . . . sattuiko . . . kysyin.

Solveig tuijotti edelleen minua hurjana, aivan kuin olisin ollut paholainen itse. Hän mumisi jotakin ja käänsi nopeasti päänsä pois kun salama taas valaisi huonettani.

Solveig raukka oli aivan kauhuissaan. Autoin hänet jaloilleen ja tunsin miten hän vapisi kauttaaltaan ja hampaat kalisivat suussa. Tunsin myötätuntoni heräävän. Laskin käteni hänen harteilleen aivan kuin olisin halunnut suojata häntä ukkoselta. Toin hänet huoneeseeni. Suljin oven ja asetin Solveigin istumaan vuoteelleni. Vedin rullakaihtimet ikkunan eteen. Hiivin varpaisillani, jotten vain olisi peloittanut häntä. En oikein tiennyt mitä tehdä. Miten häntä rauhoittaisin. Solveig istui kokoonlysähtäneenä, pienenä ja onnettomana vuoteellani. Ei sanonut mitään. Ei liikahtanut. Hiukset roikkuivat kampaamattomina olkapäillä. Huomasin että hän oli paljain jaloin ja että vihreäkukkainen leninki ei ollut napitettu. Ilmeisesti hän oli kiireessä vetänyt sen ylleen. Ukkonen jyrähti taas ja Solveig kipristyi vielä enemmän kokoon.

ISTAHDIN varovasti vuoteelle hänen vierelleen kun ensin olin napittanut aamutakkini huolellisesti. Laskin käteni hänen harteilleen.

— Kohta ukonilma on ohi . . . sanoin matalasti . . . ei ukkonen vaarallinen ole . . .

Käsitin puhuvani kuuroille korville. Olen huomannut ettei siitä mitään apua ole jos yrittää rauhoittaa ihmistä joka pelkää ukkosta. Jotakinhan minun siinä tilanteessa oli sanottava.

— Kuulehan . . . sanoin . . . se häipyy . . . ukkonen on jo kaukana . . .

Salamat harvenivat. Ukkonen jylähteli heikosti hyvin kaukana. Huomasin että Solveig hiljalleen virkosi. Käteni oli turvallisesti paikoillaan. Tunsin hänen vartalonsa lämmön.

— Solveig . . .

Ensimmäistä kertaa Solveig katsoi minua silmiin. Hämmästyneenä. Hämmentyneenä. Punastui yhtäkkiä, mutta jäi istumaan. Vielä silloinkin kun hyväilin hänen vaaleita hiuksiaan.

— Olen odottanut... odottanut sinua... kuiskasin... tarkoitan... olen ajatellut sinua... kuullut askeleesi... yläkerrassa.

Solveig punastui vieläkin enemmän ja katsoi lattiaan. Kynttilät lepattivat ja Solveigin kultaiset hiukset säkenöivät. Hän tuntui niin pieneltä ja pehmeältä käsivarrellani. Äänikin oli hyvin pehmeä hänen kuiskatessaan, vilkaisematta minuun.

— Tiedän mitä tarkoitat... olen minäkin kuullut sinun askeleitasi.. katsos en uskaltanut olla yksin kun ukkosti...

Ukkonen jymisi kaukana. Tartuin hänen käteensä. Pidin tuota pientä, lämmintä kätöstä kauan. Nostin sen huulilleni. Suutelin. Suutelin jokaista pientä nukensormea. Suutelin kämmenpohjaa. Solveig hengitti nopeaan ja veti varovasti kättään pois. Suutelin hänen käsivarttaan.

— Ei... mumisi Solveig... ei... älä...

Laskin hänet varovasti vuoteelle. Eikä hän pannut vastaan. Riisuin hänen kenkänsä. Suutelin hänen jalkojaan. Varpaitaan. Kauniita nilkkoja. Silloin Solveig työnsi pääni syrjään. Ryömin hänen luokseen. Makasimme tuijottaen toisiamme. Kuumat tunteemme näkyivät selvästi silmistämme. Solveig sulki silmänsä. Punainen suu avautui. Suutelin sitä. Suutelin Solveigin punaisia, pehmeitä huulia. Hyväilin hänen kieltään kielelläni. Toinen käteni liukui ylös rinnalle. Tunsin hänen sydämensä jyskyttävän. Tarrauduin pehmeään rintaan, jota vain ohut leninki peitti.

— Ei... et saa... älä...

Sain napit avattua ja keinottelin ujostelevat rinnat vapauteen. Pyöreinä, kiinteinä, valkoisina ne sojottivat paljaina. Hyväilin niitä ja suutelin nipukkaa. Kuulin Solveigin huokaavan. Pelostako. Vai hekumasta. Solveig käänsi päätään syrjään ja sulki silmänsä.

— Ei... et saa...

Kumarruin ja sivelin kasvojani hänen polviaan vasten.

— Ei, et saa... sammuta valo ensin...

Nousin ja sammutin kynttilät. Eteisen kynttilän annoin palaa.

— Voi... sammuta kaikki valot... sammuta...

Suutelin jo Solveigin polvia. Hyväilin. Näin kauniit, pyöreät reidet. Nojasin poskeni niihin. Vein kasvojani ylöspäin.

Mutta Solveig pidätteli minua molemmin käsin. Hengitti nopeaan. Kiemurteli.

— Ei... ei... ei...

Solveig voivotteli aivan kuin pelkäisi antautuvansa liian pian. Leninki oli

noussut vyötäisille. Jalat olivat paljaina. Hän puristi kouristuksenomaisesti niitä yhteen. Nousi istualleen. Vuorotellen hän työnsi minut pois ja hyväili hiuksiani. Tunsin kädelläni pehmeät, pyöreät reidet. Suutelin niitä ylöspäin kunnes sain nimettömien pitsit suuhuni. Tartuin nimettömiin. Halusin kiskaista ne tiehensä.

— Et saa... et saa... valot... et ole sammuttanut kaikkia...

JUURI silloin valo sammui itsestään. Kynttilä oli palanut loppuun. Huoneessa oli säkkipimeää ja pimeän suojassa työnsin Solveigin kädet syrjään. Vedin nimettömät jalasta. Solveig yritti vetää hamettaan alas. Hän oli alasti vyötäröltä alaspäin. Toisella kädelläni hyväilin hänen vatsaansa. Tunsin napakuopan ja sitten pehmeän kiharat venuskukkulan karvat.

Solveig huokaili ja antoi kaiken tapahtua pimeän suojassa. En voinut nähdä, mutta tunsin mitä Solveigilla oli reisiensä välissä. Käteni piti tuosta tunnustelusta. Piti kovasti. Oli ihanaa.

En voinut käsittää että kaikki oli

käynyt näin helposti. Tunsin pullean venusvuoren. Ja paisuneet häpyhuulet. Ihanaa.

Solveigin ikioma pimssa . . . ajattelin . . . . makaa vuoteellani tutipaljaana . . . Solveigin reidet liukuivat levälleen. Käteni sai hyvää tilaa. Etusormeni liukui täyteläiseen rakoseen. Tunnustelin. Liukui. Solveig huokasi, huokasi. Reidet pusertuivat käteni ympärille, mutta avautuivat taas kun painoin polveni niiden väliin. Ensin toisen sitten toisen. Kumarruin. Löysin napakuopan. Annoin kielenpääni pyöriä siellä. Nostin Solveigin jalkoja. Levitin niitä ja hyväilin huulillani venusvuorta ja sen untuvan pehmeätä metsikköä. Ihanan makea, lämmin tuoksu tuntui nenässäni. Melkein huumaannuin. Solveig hätkähti.

— Ei . . . et saa . . . ei . . . oh . . . voiih . . . ei . . . ei . . . voiih . . . voiih . . .

Tunsin reisien pehmeät sisäpinnat, painoin nenäni untuvakiharoihin. Suutelin pehmeätä, kuumaa ihoa ja annoin kieleni tutkiskella. Solveig antoi kaiken tapahtua pimeän suojassa.

SAMASSA joku sähkölaitoksella keksi, että virran voisi taas kytkeä. Huone kylpi valossa. Solveig kiljahti ja vei kätensä kasvojensa suojaksi. Nostin päätäni kymmenisen senttiä ja tuijotin suoraan ihanaan, kultaiseen untuvapesään. Tuijotin vaaleanpunaiseen, kosteaan rakoseen, joka kouristuksenomaisesti sulkeutui ja avautui . . . yritti piiloutua, mutta ei ollut mitään minkä taakse piiloutua.

Solveig makasi selällään, jalat levällään, leninki yvötäisillä. Rinnat sojottivat paljaina. Silmät olivat kiinni ja posket punoittivat. Kuiskasin hänen nimeään rauhoittaakseni häntä. Kun Solveig avasi silmänsä. Hän kiljahti säikähtyneenä ja sulki ne uudelleen. Enkä minä pystynyt vetämään aamutakkiani peitokseni vaikka kuinka yritin.

— Solveig . . . kuiskasin ja kumarruin hänen ylitseen . . . ei sinun tarvitse pelätä, että tekisin sinulle jotain vasten tahtoasi . . .

Tunsin kaluni koskettavan hänen vatsaansa. Solveig huokasi. Kääntyi niin että kaluni painautui hänen venusvuortaan vasten. Kääntyi vielä niin että se kosketti pehmeitä kiharoita ja löysi kostea, pehmeät häpyhuulet.

— Sinun on maattava paikoillasi . . . kuiskasin . . . muuten . . .

Mutta ei. Solveig liikutteli alapäätään. Yhtäkkiä tuntui siltä kuin pehmeät huulet antaisivat periksi. Ne haukkasivat minua. Sulkeutuivat kaluni ympärille. Luiskahdin levottomaan, liikehtivään Solveigiin. Solveig hätkähti ja avasi silmänsä.

— Sinä . . . sinä . . . sehän on siellä . . sisässäni . . . huudahti Solveig puolittain syyttäen, puolittain ihmetellen.

— Voi rakas, kultipieni . . . sanoin ja suutelin hänen värähteleviä huuliaan. Liikuttelin itseäni. Solveig huokasi onnesta. Hän oli ahdas ja kuuma. Pehmeä. Ihana. Tunsin miten kaluni liukui edestakaisin hitaasti, hitaasti. Olin varovainen. Otin iisisti. Solveig oli hento ja pehmeä kuin kukkanen ja oli kukkasena noukittava.

— Tekeekö kipeää . . .

Solveig pudisteli päätään. Silmät olivat kiinni ja suu puoliavoinna. Joka kerran työntäessäni hän antoi pehmeästi myöten. Puraisi alahuultani. Nosti polviaan. Keinui samassa rytmissä. Molemmat rinnat olivat pujahtaneet vapaiksi ja keinuivat tahdissa. Suutelin niitä. Nuolin niitä. Imin niitä. Tunsin kuinka rinnannipukat kovettuivat. Hänen kätensä hyväilivät niskaani. Jalat puristelivat selkääni. Solveig lukitsi minut itseensä. Tuli vaativaksi. Painoi alapäätään minua vasten minkä jaksoi ja halusi minut niin syvälle sisäänsä kuin mahdollista. Sai minkä halusi. Huokaili onnellisena. Tyytyväisenä. Vauhti kiihtyi. Työntelin innoissani. Käänsin päätäni ja näin kaluni suihtavan kultakiharoihin ja niiden alla olevaan ammottavan ihanaan syvyyteen. Rytmimme kiihtyi nopeammaksi ja kiihkeämmäksi. Solveig heitteli päätään edestakaisin. Kuulosti aivan siltä kuin hän olisi itkenyt, sopottaessaan käsittämättömiä sanoja. Hän veltostui yhtäkkiä hekumallisesti huokaillen.

Hiljensin vauhtiani. Liuin hitaasti edestakaisin ihanasti kontraavassa pimssassa kunnes Solveig heräsi uuteen toimintaan. Reidet nousivat taas. Jalat painoivat selkääni ja vauhti kiihtyi.

Keinuimme taas ihanassa, rajussa rytmissä.

Työntelin estottomasti. Hillittömästi. Syvälle. Syvälle.

Solveig oli pehmeä, kostea ja halukas. Nousi siltaan. Painoi lanteitaan tiiviisti minuun. Yhtäkkiä hän kiljahti ja vaipui selälleen. Velttona. Tyytyväisenä.

Tällä kertaa räjähdin hänen sisässään. Tyhjennyin kouristuksenomaisesti. Tulin raukeaksi. Voimani ja haluni hävisivät kertaheitolla. Nukahdin Solveigin käsivarsille.

Talousneuvos Kotilo on joutunut kuulan tielle, joka oli tarkoitettu hirvelle. Toteaa sairasvuoteellaan.

— Taitaa tässä tulla vanhaksi . . . kultaa hampaissa . . . hopeaa hiuksissa ja lyijyä perseessä . . .

Cocktail

ja kaunista se oli niin

Näin Kauko tapasi Irmelin ja suinpäin rakastui

romanttinen tarinamme

JA RAKKAUS ON IHANAA SEN KAIKKI TIEDÄMME

ja Irmeli Kaukon komeaan hetikohta tutustui

Jääkiekkoa ...

(Jatko sivulta 5)

ja punaiseksi. Käheästi huokaisten Ulla tarrasi siihen ja vei sen suuhunsa.

— Ei ... ei noin ... huohotti Esa.

Ulla istahti hajareisin Esan päälle. Ohjasi komean punaisen oriin hylsyynsä. Alkoi ratsastaa. Hieroi itseään kiivaasti edestakaisin valtavaa hekumantankoa vasten. Ratsasti villiä, hurjaa laukkaa. Huohottaen hengästyneenä Esa oli leikissä mukana ja vielä kerran he kokivat laukeamisen hekumallisen onnen. Esa nousi siltaan ja laukaisi panoksensa Ullan ihanasti yhteen kouristettujen reisien väliin suoraan ahnaasti imevään hylsynpohjaan.

VASTA viidenaikaan aamulla Ulla salli Esan nukahtaa. Silloin Ullakin oli jo läpeensä uupunut. Eikä herännyt kun vasta yhdentoista aikaan aamupäivällä. Oli yksin vuoteessa. Yöpöydällä oli pieni paperilappunen jossa luki:

»Nukuit niin sikeästi etten hennonnut herättää. Kivaa jos tulet katsomaan kun voitamme illalla. Moi rakkaani.
Esa»

Kun Ulla illalla viimein jaksoi jäähalliin, kolmas eräs oli lopuillaan. Taulu näytti 5—0 Susien hyväksi.

Ulla löysi synkeän veljensä pelaajaaitiosta. Istahti viereen. Toka istui hampaitaan kiristellen.

— Hävitään 5—0 ... murahti Toka .. ja kaikki on tuon kirotun Esan syytä .. pelaa kuin pähkähullu, ei päästä kassiin kiekon kiekkoa ...

— Minä ainakin tein parhaani ... hymähti Ulla ... Esa nukahti vasta viideltä aamulla ... oli silloin uuvuksiin pumpattu ja kuolemanväsynyt ...

— Kaveri on fantastinen ... fyysinen ihme ... nyyhkytti Toka.

Ulla nyökkäsi hymyillen.

Esa oli ilmiömäinen monella tavalla.

Kyllä. Kyllä.

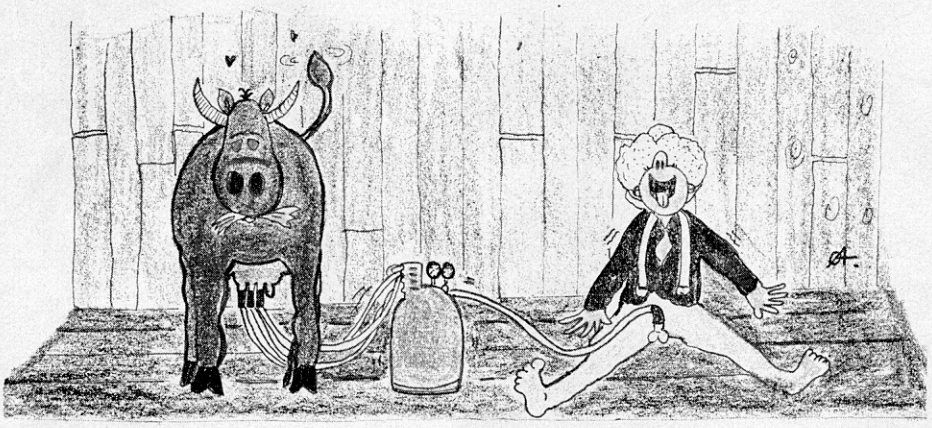

COCKTAIL 1974

COCKTAIL 1974 26 numeroa, joista 6 40-sivuista erikoisnumeroa
COCKTAIL no 2/74 lähtien ovat tavalliset COCKTAIL numerot 32-sivuisia.
COCKTAIL 1974 ilmestyy joka toinen viikko.
1/1 vuosi 65:— ☐ 1/2 vuosi 35:— ☐ olen uusi tilaaja ☐

Tilaan Cocktail-lehden vuodeksi 1974

Nimi .....

Lähiosoite .....

Postitoimipaikka ja postinumero .....
(Kuoreen 60 pennin postimerkki)

Turun Viikkolehti Oy
Linnankatu 28 A 5 20100 Turku 10

SeksiäSeksiäSeksiä
SeksiäSeksiä

Cocktail
s kirja s
No 44

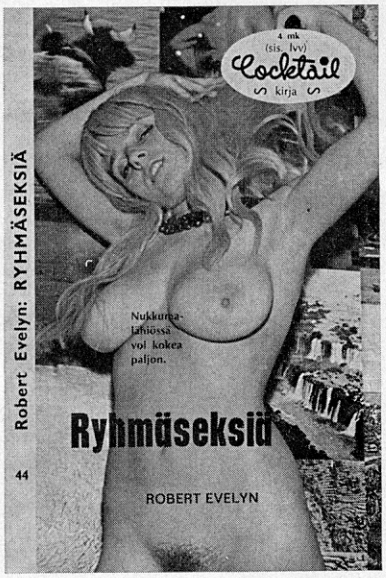

Ryhmäseksiä

Nukkumalähiön yksinäiset kotirouvat kaipaavat, kaipaavat rakkautta. He yrittävät kaikkensa. Eivät jätä mitään kokeilematta.

Saatavissa 15. 1. 1974 jälkeen LEHTIPISTEISTÄ

Hinta 4:— sis. lvv.

Sarjassamme ilmestyy uusi kirja joka kuukauden 15. päivä.

Huom! Kirjaa ei ole saatavissa kustantamosta.

Turun Viikkolehti Oy

— Vanhako olette ... kysyi tuomari naiselta ... muistakaa että olette vannoneet valan puhua totta ...

— Kaksikymmentäyksi vuotta ja joitakin kuukausia ...

— Montako kuukautta ...

— Satakahdeksan ...

— Äitee ... kuinka se on mahdollista ... kaikki sanovat, että kasvan ylöspäin ... mutta housut sen kun lyhenevät alhaalta ...

Oy Lounaisrannikko — Turku 1974

Cocktail ILMESTYY JOKA TOINEN VIIKKO Cocktail